

Lubinačan

noviny obce Lubina

Ročník XX.

Júl - August 2019

číslo 4

ISSN 1338-7480

75.výročie SNP

Autor textu a foto: Ing. Katarína Kučerová

„My v boji viery v ocel sme stuhli, my v boji za pravdu vedeli mrieť, my z cesty pravej ani krok neuhli, nám bude ďalej heslo borby znieť: „Sloboda — rovnosť — bratstvo“. My vieme znášať muky, utrpenie, my vieme znášať krivdy, pohanenie, my vieme trpieť, my vieme ísť hoc na galeje pre heslo, ktoré v duši zneje. Pre vieru otcov, materinskú reč, my vieme vytasíť i meč a mocne zavolať: Dost!“

29. august 1944 - deň, kedy začalo SNP ako obrana pred nemeckými okupačnými jednotkami. S ním je spojené aj utváranie partizánskych skupín, ktorých členovia – partizáni pokračovali v bojoch proti nacistom až do oslobodenia krajiny. Prešlo už 75 rokov od čias SNP, 75 rokov, keď manželia, otcovia a synovia odchádzali do hôr pomáhať tým, ktorým záležalo na tom, aby sa hrôzy vojny skončili. A pamiatku týchto ľudí sme si prišli uctiť i my všetci, ktorí sme sa zúčastnili Krajských osláv 75. výročia SNP. Tie sa konali v sobotu 24.8.2019 na vrchu Roh. Tento rok boli oslavy organizované trochu inak než po iné roky, začali sa o 14.00 hod. v Moravskom Lieskovom, položením vencov pri pamätnej tabuli kpt. Juraja Adamoviča – veliteľa oddielu Rázus II. Stalinovej partizánskej brigády, o 15.00 hod. sa pokračovalo položením kvetov pri pamätnej tabuli kpt. Miloša Uhra v Lubine a o 16.00 hod. sa konal pietny akt pri pamätníku SNP na vrchu ROH.

Účastníci osláv

Kladenie vencov

Na spomienkových oslavách sa stretávame hlavne preto, aby sme nezabudli na tých, ktorí položili svoj životy v mene spravodlivosti a slobody. Ako som už nie raz v mojich príhovoroch spomenula, mnohí z nás pod vplyvom iných bežných starostí a povinností, na tieto významné udalosti aj zabúdame. No nemali by sme zabúdať na naše dejiny, na našu históriu. Mali by sme si vážiť činy našich predkov a vážiť si, aj v dnešných časoch tak vzácnu slobodu. Pietny akt kladenia vencov na vrchu ROH k pamätníku padlých začal o 16.tej hodine. Zúčastnili sa ho poslanec NR SR Dušan Bublavý, zástupca pridelenca obrany Ruskej federácie plk. Andrej Zadorožnyj, podpredseda TSK Jozef Trstenský, poslankyňa TSK Anna Halinárová, prednostka mestského úradu v NMnV Andrea Augustínová, tajomník ÚR SZPB Viliam Longauer, predseda OV SZPB v NMnV Kamil Krištofik, bývalý predseda OV SZPB v NM nV Ján Hulínek, tajomníčka OV SZPB Simona Štepanovicová, ostatní členovia SZPB a členovia ČSBS, zástupcovia Múzea SNP v Banskej Bystrici. Pamiatke padlých sa prišli pokloniť viacerí občania z okolitých obcí a miest. Ako aj zástupcovia obce Lubina Janka Zemanovičová, Milan Kopec, Milan Podolan, poslankyne OZ Anna Machajdíkova a Katarína Kučerová, na čele so starostom obce Martinom Beňatinským.

Zástupcovia obce Lubina

Po pietnom akte kladenia vencov predniesol slávnostný príhovor poslanec NR SR Dušan Bublavý, po ktorom sa všetkým prítomným prihovorili tajomník ÚR SZPB Viliam Longauer, zástupca pridelenca obrany Ruskej federácie plk. Andrej Zadorožnyj a starosta obce Lubina Martin Beňatinský.

Slovom i krásnymi piesňami spomienkové oslavy dopĺňali speváčky zo skupiny Krajka z Trenčína a mužský spevácky zbor z Brezovej pod Bradlom, menný zoznam padlých partizánov pochovaných na tomto pietnom mieste prečítal Michal Bartek.

Na záver zaznela hymnická pieseň a spomienková slávnosť

Folklorná spevácka skupina Krajka a mužský spevácky zbor z Brezovej pod Bradlom

bola ukončená pozvaním do priestorov amfiteátra na kultúrny program, kde na pódiu vystúpila dychová hudba Bučkovanka a po nej nasledoval koncert skupiny Vidiek. Pre pozvaných hostí bolo pripravené občerstvenie v obnovenom penzióne ROH.

Sobotné oslavy boli zavŕšené zapálením Vatry priateľstva a bratstva starostom obce Martinom Beňatinským, Jaroslavom Vodičkom a Jankom Kuricom zo skupiny Vidiek.

Spomienkové oslavy organizovala obec Lubina s OO SZPB v NMnV, v spolupráci s Trenčianskym osvetovým strediskom a s finančnou podporou Trenčianskeho samosprávneho kraja.

Vystúpenie skupiny VIDIEK

Prečo sú ľudia ľudmi...

Autor článku: Ing. Beňatinský Martin

Od prvopočiatkov ľudstva, kedy sme si ako živočíšny druh začali uvedomovať svoje bytie a to nie len na základe potrebnosti potravy, prístrešia alebo reprodukcie na počiatku tohto uvedomovania si samých seba, vyvstáva aj otázka položená na začiatku. Čo nás ľudí vlastne robí ľudmi? Väčšina možno odpovie materiálne - to znamená, že si vieme zaobstarať materiálne veci pre život, máme možnosť si vyrobiť a kúpiť veci uľahčujúce nám ho, vymyslené a vyrobené nami ľudmi. Za zarobené peniaze si môžeme nadobudnúť dom, auto, dovolenku, ošatenie, skrátka všetky materiálne veci prinášajúce nám radosť. Vedci skúmajúci ľudstvo, archeológovia, nemateriálne zameraní jedinci a umelci si na túto otázku odpovedajú úplne inak. Vedci a archeológovia spájaním materiálna a duchovna do jednej teórie snažiacej sa vysvetliť našu podstatu, tí ďalší filozofi a umelci sa skôr orientujú na naše vedomie a pocity. V každom prípade sa všetky tieto skupiny či jednotlivci dopĺňajú. Určite sa zhodujú v tom, že v každom jednom z nás sa skrýva všetko popisované, že ľudská duša nie je iba jedným smerom zameraná, je skôr formovaná prostredím v ktorom žije a výchovou jej danou. Aj preto sme rozdielni a preto sa stretávame s ľuďmi v okruhu ktorých sa cítime pohodlne a dobre. Zároveň si však vieme vytesniť priestor pred ľuďmi s ktorými sa nechceme a ani nebudeme stretávať. Aj to je jedným z javov spoločného sociálneho prostredia v ktorom žijeme. Sú však povolania, ktoré toto „pravidlo“ nie za každých okolností môžu uplatňovať. Lekári, obchodníci, učitelia a ďalší si síce svoje povolanie vybrali sami, aby slúžili všetkým bez rozdielu, no musia sa zmieriť so skutočnosťou, že nie všetci budú spokojní s ich prácou a dokonca málokto im za ňu poďakuje a prejaví vďaku za vykonanú službu v prospech toho druhého. Akosi to berieme samozrejme, veď dotyčný môže byť vlastne vďačný za to, že nám smel pomôcť. S týmto postojom sa stretávam v našej spoločnosti čím ďalej

tým častejšie, tak ako s ľuďmi s patentnou ochranou na rozum. Z tohto môjho poznania sa čím ďalej tým viac uzatváram do vlastných myšlienok uvedomujúc pomýlenosť tejto doby i nášho chovania sa jeden k druhému. Bohužiaľ sa tento jav rozšíril medzi ľudstvom v globálnom merítke. Nemusím chodiť ďaleko, aby som našiel „šikovných“ vševvedov, ktorí vedia všetko lepšie než tí druhí. Sú aj u nás a pravdupovediac tak trochu im aj vďačím za moje presvedčenie, akým nechcem byť. Problémom však je aspoň z môjho pohľadu, ich neochota počúvať tých druhých, ktorí majú iný pohľad na svet. V tomto momente sa moje myšlienky opäť uberajú smerom prečo? V živočíšnej ríši sa jedinci ak chcú prežiť, musia prispôbiť väčšine, inak sú vytesnení zo spoločenstva a sami neprežijú. Aj toto nás robí ľudmi..., že vieme tolerovať rôznorodosť našich pováh, našich názorov a vyjadrení. Ľuďmi nás robí i skutočnosť, že v rozhodujúcich chvíľach sa veľká väčšina vie zomknúť do ucelenej skupiny, ktorá napriek rozdielom vie uchrániť svoje hodnoty. Napriek rozdielom si vie vybrať toho, kto ich povedie a vie spoločenstvo stmelíť. Ľuďmi nás robí i skutočnosť, ako vieme pomôcť cudzím ľuďom v tiesni, nešťastí i to, že sa väčšina z nás neodvráti od človeka postihnutého nešťastím s myšlienkou „to nie je moja vec“. I keď i tohto som bol bohužiaľ svedkom. V takúto chvíľu mi je ľúto takého človeka. Nebudem sa vyjadrovať prečo, nemôžem nikoho súdiť ani poučovať, ako sa má správať - to je skôr úloha rodičov. Len sa zamýšľam nad skutočnosťou, že aj toto nás robí ľudmi. Kam som vlastne mojimi riadkami mieril a čo sledoval? V podstate sú tieto slová adresované všetkým, ktorí sú ochotní aspoň ich čítať a zamyslieť sa nad nimi a to z ktoréhokoľvek pohľadu. Pozerám a vidím, počujem a hlavne cítim narastajúcu situáciu známu z biblického mesta zničeného pre svoju namyslenosť. Avšak pevne verím, že od podobnej skazy budeme ušetrení a k tomu nám stačí naozaj málo.

Lubinčan

Autor článku: Ing. Beňatinský Martin

Vážení čitatelia a predplatitelia. V prvom rade Vám všetkým chcem poďakovať za priazeň i to, že ste naše periodikum odoberali a vedeli si v ňom nájsť to, čo Vás zaujímal a zaujíma. Vlastne od jeho vzniku ste boli zvyknutí na jeho periodicitu a istú formu. Od času, kedy Lubinský informátor vznikol a pretvoril sa na terajšiu podobu s názvom Lubinčan sa všetci jeho zostavovatelia snažili priniesť hodnotné a poučné články zamerané na život v obci i blízkom okolí. Od jeho založenia sa však isté náležitosti nemenili. Jednou z nich je i cena nášho periodika. Vzhľadom k tomu, že sa náklady na jeho vydanie za niekoľko desaťročí jeho existencie menili avšak nemenila sa hodnota výtlačku, sme nútení z ekonomických dôvodov pristúpiť po tak dlhej

dobe k jej zvýšeniu. V súčasnosti sa cena za 6 výtlačkov v roku pohybuje v hodnote 3,50 Eur za rok. Hodnota jedného výtlačku je však v súčasnosti pri započítaní všetkých nákladov (grafika, tlač, distribúcia) 2,-Eur. Z toho vyplýva, že ročné predplatné pre trvale žijúcich je potrebné zvýšiť na 12,-Eur/rok. Toto zvýšenie sa samozrejme dotkne i predplatiteľov, ktorí, nie sú trvale žijúci v našej obci a nechajú si periodikum zasielať poštou. Pri nich sa cena predplatného za jeden rok zvýši na 19,- Eur. Zvýšenie ceny predplatného bude platné od začiatku roka 2020. Osobne mi je ľúto, že musíme pristúpiť k tomuto riešeniu, no zároveň pevne verím vo Vašu priazeň a dúfam, že toto cenové zvýšenie Vás neodradí od odoberania nášho periodika.

Smeti naše každodenné

Autor článku: Ing. Beňatinský Martin

Vážení spoluobčania, počas celého tohto roka som spoločne so svojimi kolegami starostami a starostkami bol prítomní na rokovaní rôznych organizácií a spoločnosti zaoberajúcich sa zberom, triedením a uskladňovaním komunálneho odpadu. Príčinou bola novelizácia zákona o odpadoch, ktorý priniesol veľmi veľa novinek v oblasti odpadového hospodárstva. Jednou z nich je i zásluhovosť pri triedení odpadu a jeho dopad na naše rozpočty. Naša obec sa napriek separovanému zberu dostala do skupiny obcí, ktoré nespĺňajú ani 10% limit na separáciu odpadových zložiek. Z uvedenej tabuľky poplatkov za uskladňovanie komunálneho odpadu je zrejmé, že tak ako väčšina samospráv i my budeme musieť pristúpiť k zvyšovaniu ročného poplatku za jeho odvoz. Keďže sme so starostami samospráv združených v mikroregióne SOMJA – Spoločenstvo obcí mikroregiónu Javorina zvolili jednotný postup pri likvidácii a uskladňovaní odpadu, stanovili sme na základe relevantných podkladov sumu 23,-Eur/osoba na rok ako poplatok za odvoz a likvidáciu komunálneho odpadu pre domácnosti. Tento poplatok bude platný od roku 2020 a mal by pokryť všetky zvýšené náklady spojené s odpadovým hospodárstvom obce.

Vodné hospodárstvo

Autor článku: Ing. Beňatinský Martin

Vzhľadom k zmenám vo vodnom hospodárstve a platnej legislatíve, oznamujeme odberateľom pitnej vody napojených na obecný vodovod, že v roku 2020 bude prebiehať postupná výmena vodomerov na každom jednom odbernom mieste. V súčasnosti prebieha rokovanie so spoločnosťami PREVAK Stará Turá a TVS a.s Trenčín o prevzatí správcovstva a odborného dohľadu nad prevádzkou vodovodnej siete. Merače vody budú inštalované podľa podmienok pripojenia a budú rešpektované súčasné možnosti umiestnenia vodomeru. Napriek tejto skutočnosti, prosím jednotlivých odberateľov o zváženie presunu meradla na hranicu svojho pozemku tak, aby bola jeho prípadná kontrola či výmena bezproblémová. Zároveň bude poplatok za vodné od roku 2020 zjednotený s lubinskými kopanicami, kde tento kulminuje pri hodnote 1,10,-Eur/m³ vody. Odovzdanie prevádzky vodovodnej siete v centrálnnej obci do rúk jednej alebo druhej spoločnosti s oprávnením na prevádzkovanie vodovodnej verejnej siete prinesie obci i pozitívnu zmenu, ktorou budú ušetrené finančné prostriedky vynakladané na jeho bežné opravy. Tieto budú

hradené zo zvýšeného vodného poplatku. Týmto krokom zároveň prispejeme k zjednoteniu platieb za vodu vo všetkých častiach obce Lubina zásobovaných pitnou vodou z verejného vodovodu.

Piaty 406 coupe SK & CZ zraz 16.- 18.8. 2019

Text a foto: Milan Maruška

Aj tento rok Lubinu ovládla svorka levov! A neboli to len také levičata, ale väčšina riadne hladné Peugeot 406 coupé V6 s obsahom motora 3 litre. Zo všetkých kútov Slovenska, Čiech ale i Polska sa začali zbierať už v piatok 16. augusta. Od prvých chvíľ

bola skupinka monitorovaná a kontrolovaná dvomi kamerami ktorým sekundoval aj dron, aby sa presne zmapoval každý ich pohyb a nikto z civilov nebol v nebezpečí. Večer po príchode tridsiatich áut a ubytovaní sa v penzióne ROH nasledoval príhovor a poďakovanie zúčastneným, ktorí precestovali

Parkovisko - 406 coupe SK&CZ zraz

stovky kilometrov. Nasledovalo slávnostné rozkrojenie torty po ktorom organizátor odovzdal ocenenia za prínos pre klub (putovný pohár) ktorý na rok poputoval do CZ. Za neskutočné odhodlanie, opravu auta posledný víkend pred zrazom po nezavivenej nehode, obrovskej podpore od jeho manželky a syna ho získal Petr Lukáš – gratulujeme! Taktiež sa odovzdávali ocenenia piatim členom klubu ktorí nevynechali ani jeden z piatich doterajších zrazov. Na pamiatku dostali špeciálne výročné sklené plakety. Večer pokračoval v rodinnej atmosfére pri vychladenom pivku, ukojením hladu grilovanými pochúťkami a príjemnom posedení pri filme v priestore amfiteátra.

Osvetlenie

Jazda z Rohu

V sobotu 17. augusta sa začínalo skoro ráno s prípravou areálu. Rozložili sa prístrešky, prichystali súťaže, rozkúrilo pod kotlom v ktorom sa robil výborný gulášik pre všetky hladné krky. Od ôsmej hodiny sa svorka levov zväčšovala keďže prichádzali ďalší členovia klubu na svojich štvorkolesových miláčikoch. Okrem členov z Teplíc, Karlových Varov, Krakova či Sviníka prišiel na zraz opäť pozrieť aj náš priateľ Angelo z Talianskeho 406 coupe klubu. O deviatej na minútu presne sme vyrážali na spanilú jazdu ktorá viedla cez obec Lubina a Nové Mesto nad Váhom. Po návrate čakalo na zúčastnených počas celého dňa viacero súťaží (hod diskom, kotúlenie kolesa cez prekážky, tlačenie auta na čas, DB drag, najkrajšie auto

Torta zo zrazu

zrazu, limbo – najnižšie auto zrazu, jazda zručnosti a najlepši tuning) pričom pohár získali vždy prví traja najlepši z každej disciplíny. Pri súťažiach sme si užili veľa zábavy, dokonca sa k nám pridali a zasúťažili si aj mladší nadšenci z neďalekej obce. Orchestrová symfónia v podaní revu benzínových motorov sa niesla Lubinou tesne po obede. Podvečer nasledovalo vyhodnotenie súťaží a odovzdávanie cien. Voľná zábava netrvala dlho, pretože po zotmení sme sa vrátili na parkovisko a nasledovala nočná ukážka osvetlenia niektorých nadšencov light tuningu. Každý z účastníkov dostal na pamiatku výročnú medailu, niekoľko nálepiek a klubovú ečv.

Poďakovanie patrí všetkým ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli uskutočniť a organizovať túto našu akciu, hlavne obci Lubina, partnerom Peugeot NMnV, sponzorovi Maad – trofeje na každú príležitosť a Polepuj.si NMnV.

Mnoho šťastných kilometrov na cestách vám praje **406 coupe club SK & CZ**.

„Škodovky“ v Lubine...

Text a foto: Ing. Rastislav Radoš, PhD.

Bolo načo pozerať...

Po ôsmykrát sa opäť stretli majitelia a fanúšikovia starších vozidiel značky ŠKODA v areáli amfiteátra v Lubine časti Roh. Na území česko-slovenského pohraničia si CS ŠKODA zraz už vybudoval svoju stálu tradíciu. Druhý augustový víkend sa mohli obyvatelia blízkeho okolia tešiť na zvýšenú koncentráciu historických vozidiel, ktoré boli ešte pred 20 rokmi súčasťou nášho bežného života. S najstarším vozidlom Škoda 1201 STW (Verejná bezpečnosť) vyrobeným v roku 1956 sa zrazu zúčastnil Viktor Velíšek z Olomouca. Zastúpené boli všetky typy a variácie od výrobcu automobilov Škoda (AZNP) a to od modelu Octavia 1961 až po Feliciu Fun 1996. Samozrejme nesmeli chýbať ani športovo ladené skvosty z produkcie Škoda ako Felicia cabrio, 110 R coupé, Garde a Rapid. Témou tohtoročného zrazu bolo 50. výročie od zahájenia výroby modelového radu Škoda 100 – 110 LS. Celkovo sa zhromažďilo v priestoroch pamätníku cez 200 vozidiel Škoda (odhadujeme 220) do roku výroby 1996 (Felicia Fun). Navštívili nás majitelia vozidiel zo všetkých kútov Slovenska od Sniny cez Tatry, Oravu, Kysuce, Považie, Záhorie až po Bratislavu, ale aj od Horehronia a Podunajskej nížiny. Tradične sme sa tešili z účasti vozidiel zo všetkých okresov Moravy a Čiech, nechýbali ani účastníci priamo z Mladej Boleslavy. Svojou návštevou nás poctilo 9 posádok z Poľska, dokonca jedna až z Gdanskú. Zahanbiť sa nenechali ani naši južný susedia a prišlo 5 posádok z rôznych častí Maďarska.

Všetko sa začalo piatkovou registráciou účastníkov a nočnou súťažou. Úlohou súťažiacich bolo pešo nájsť stanoviská zobrazené na mape areálu, na každom stanovisku vykonať požadovanú úlohu. Celkovo boli 4 stanoviská, kde sa súťažiaci stretli so slalomom na bicykli tzv. skladačke, slalomom na pešo s nesením zadnej kapoty zo Škody 100, ťahaním Škody 100 lanom a poznávaním dielov. Víťaz nočnej súťaže musel čo najlepšie uspieť na každom stanovisku. Po súťaži sa konalo „letné kino“, kde sa premietala známa československá komédia.

Pokračovalo sa v sobotu hlavným programom, kde po uvítaní účastníci začali jazdou AOS, čo je orientačná automobilová

Pohľad na parkovisko pri amfiteátri

súťaž. Pre tých, čo to nepoznajú, je to jazda podľa šípkového itinerára, kde sú kilometrami označené križovatky, dopravné značky obcí bez názvov, takže netušíte kam a kadiaľ idete. Tieto názvy obcí treba doplniť a okrem toho treba plniť rôzne úlohy a zručnosti. Na štart vyrazilo 96 posádok. Tí, ktorí si trúfli na orientačnú súťaž neznámym terénom si užívali nielen zábavné hľadanie odbočiek a zákrut, ale aj súťaže zručnosti ako slalom s rezervným kolesom, slalom naslepo (vodič mal znemožnený výhľad z vozidla a riadil sa len pokynmi spolujazdca), výmena žiarovky predného svetlometu Škody 130 GL, hod dielami či policajnú kontrolu VB príslušníkmi vo Višňovom, a ako záver aj jazdu zručnosti priamo v areáli zrazu. Trať tohtoročnej AOS mala dĺžku 66 km a prechádzala cez Starú Turú, Hrašné, Polákov Vrch, Krajné, Kostolne, Vaďovce, Hrachovište, Višňové, Čachtice, Nové Mesto nad Váhom, Dolné Smie, Moravské Lieskové, Hrubú Stranu,

Krásne kúsky

Cetunu a späť na Roh. Súťaže AOS sa dokonca zúčastnila aj posádka z Hrachovišťa na vozidle Š 120 GLS, ktorej vekový priemer bol cez 70 rokov! Čakanie na výsledky sa vyplnilo hlasovaním za auto zrazu a osobnosť zrazu, dámskou a detskou súťažou. O 17:30 sme sa vybrali na okružnú jazdu cez Starú Turú. Do nálady nám hral DJ Mauricio, ktorému ďakujeme za výbornú atmosféru.

Škodovky na Starej Turěj

Za pomoc pri organizácii zrazu vyjadruje organizátor Rastislav Radoš veľkú vďaka manželke Veronike, spoluorganizátorovi Martinovi Majeskému, svojim príbuzným, kamarátom, starostovi obce Lubina Ing. Martinovi Beňatinskému, partnerom a príslušníkovi VB Milošovi Jursovi.

Megane Meeting Lubina

Autor článku a foto: Jozef Németh

Zraz v Lubine skončil. Priznám sa, nová plocha na súťaže, nové ubytovanie, či budeme mať na slalom elektrinu, či bude v blízkosti voda, kuchynka pre ubytovaných hostí, kanvica, viac ako jedna chladnička, sociálne zariadenie pre hostí zrazu a kopec ďalších drobností vyvolávali obavy. Nepomohol ani fakt, že ani organizátori v plnom počte. Zvládli sme to ale spolu na jednotku.

Pomoc sa dostavila priamo od obce Lubina, aj od samotného penziónu Roh, kde sme sa vďaka p. prevádzkarovi, ktorý nám vyšiel so všetkým v ústrety, mohli naplno venovať nášmu zrazu.

Samotný zraz začal už v piatok 19. 7. 2019, kde sme sa venovali príprave na hlavný deň, ale večer nás ešte čakalo spoločné grilovanie a tradičné diskusie s Meganistami, s ktorými sme sa nevideli už dlhší čas.

Sobota, hlavný zrazový deň sme začali o 10.00 hod. slalomom zameraným na presnosť a precíznosť šoférovania - pohár s vodou nemohol počas slalomu opustiť strechu vozidla.

Megane v akcii

Súťažili sme v kategóriách muži, ženy a ne-Megannisti, bývalí alebo budúci majitelia Meganov.

Počas slalomu sme varili guláš, ktorým sme sa mohli posilniť

Megane v plnej kráse

pred silovými disciplínami – ťahanie lanom kamiónovej pneumatiky do kopca, hod pneumatikou do diaľky ako aj na cieľ. Na tieto disciplíny sme použili ale pneumatiku z motorky.

Slávnostné vyhodnotenie ako aj odovzdanie trofejí

Pohľad na auta na parkovisku

a darčiekov sme podľa plánu zvládli o 17.00 hod.

Večer sme opäť oddychovali pri večerno-nočnom grile, počas ktorého prišlo aj na pozorovanie nočnej oblohy a padajúcich hviezd.

Počas zrazu sme každému šoférovi pripravili prekvapenie, slnečné okuliare s logom klubu. Veru, na horúci a slnečný deň to bol ideálny darček.

V Lubine je krásne prostredie, milý a ústretový personál, taktiež zastupitelia obce a preto sme sa rozhodli, že o rok sa sem vrátíme na náš toho času 56ty zraz v 13-tom roku fungovania občianskeho združenia Meganeklubu.

Dakujeme a vidíme sa v Lubine 14. až 16. 8. 2020!

3.ročník Traktoriády v lubinskom chotári.

Text a foto: Mgr.Elena Rubaninská

Nadšenci motorov prišli na stretnutie traktorov.

Na stretnutie Podjavorinských špeciálov nazývaných jednoducho **Traktoriáda**. Poriadal ju Klub traktorových nadšencov z Podjavoriny a obec Lubina. Nápad organizovať podujatie takéhoto druhu u nás pod Javorinou sa pred niekoľkými rokmi zrodil v myšliach pánov **Romana Sapáčka** z Hrnčiarového a **Milana Vojteka** z Podkozimiec. Táto dvojica dala „hlavy dokopy“ a tvorila a tvorila. Posilnení pokornou odvahou, obklopení partiou ochotných spoluorganizátorov. Ich zámer nadobudol konkrétne kontúry v roku 2017. Ako sami hovoria, vtedy nejasné kontúry, pretože dopredu netušili, kým nevyskúšali, či sa nápad „ujme“. A ujal sa. Bol to skvelý nápad a tie kontúry sú z roka na rok zreteľnejšie.

Jazda na včele

Dobre ich to napadlo, robíť traktorové divadlo.

Čo tisíce uší počulo a tisíce očí videlo.

Akciu moderoval pán *Tomáš Miko* z Cetuny, ozvučoval a „opesničkoval“ pán *Michal Držík* (DJ Bororo) z Vaďoviec, časomieru aj do 3.ročníka poskytol DHZ Vrzavka na čele s pánom *Miroslavom Bušom*, hasičský dozor zabezpečila 3-členná hliadka DHZ Miškech Dedinka v zložení pánov: *Bc.Miroslav Bača, Dušan Gulán st., Pavol Bako ml.* Milo, „vesele“ pôsobila *Jazda na včele*.

Adamko Paška na svojom tátošiku vozí detičky.

Vôňu kvetov vytlačila „vôňa“ nafty.

Aj takto by sa dala charakterizovať atmosféra akcie na Zelenej ceste za Miškech Dedinkou v júli tohto roka. Pár týždňov predtým lúka vyzváňala cinkaním kôš, akoby pripravovala terén na „pufkanie“ traktorových výfukov. Farebný kvetovaný koberec sa zmenil na farebný traktorový koberec. Prírodné farebné kvetinky nahradili železné farebné kvetinky a kvetinky na kolesách. Traktory, traktoríky a im podobné tvory žlté, modré, zelené, červené, oranžové...

Páni predstavili svoje vzácné veterány.

Súťažne alebo výstavne. Z množstva tých druhých spomeniem len tri. Malý páňko, 5 a pol-ročný *Adamko Paška* z Hrušového, vo vlečke za svojim traktoríkom vozil iné detičky. Pán *Jaroslav Jurčo* z Vaďoviec so svojimi synmi predstavil pásový traktor DT 75, rok výroby 1970. Pán *Jozef Žák* z Jablonky dofrčal na svojom obrovskom 12-tonovom žltom „kolose“ *Kirovec K 700 A*, vyrobenom v roku 1985 v Sovietskom zväze, v Kirovskom závode v Leningrade.

Súťažné malé-veľké motory, malé-veľké traktory.

Predstavím ich informáciami: meno majiteľa-jeho bydlisko-značka traktora-rok výroby-riadenie mechanické (M), hydraulické (H).

MALÉ TRAKTORY (12): *Vladimír Kollár ml.*-Lubina u Frantov-domáca výroba-2015-H, *Milan Zemanovič*-Lubina Kopcové-Kubota-neuvedený-M, *Kristián Pavlech*-Podolie-Kubota 23-2000-H, *Pavol Filús*-Lubina u Frantov-domáca výroba-2018-H, *Marcel Žáčik*-Trenčianske Jastrabie-domáca výroba-2015-H, *Miroslav Ikaš*-Lubina Podkozince-Kubota-1999-M, *Jaroslav Marták*-Lubina-Iseki-1995-M, *Radovan Lazarčík*-Nové Mesto nad Váhom-Multicar 22-vo vývoji-M, *Marek Hertel*-Moravské Lieskové-domáca výroba-2010-M, *Pavol Štefánik*-Moravské Lieskové Bučkovec-Tatra 805-1985-M, *Tomáš Jurenček*-Lubina Podkozince-Kubota GL 261-2001-H, *Dušan Michalec*-Lubina-Škoda-1980-M.

VEĽKÉ TRAKTORY (22): *Ľubomír Benian*-Vaďovce-Zetor 4011-1970-M, *Jaroslav Uhlík*-Nové Mesto nad Váhom-Zetor 5611-1980-H, *Roman Sapáček ml.*-Lubina Hrnčiarové-Zetor 7045-1984-H, *Drahošlav Fabián*-Adamovské Kochanovce-Atom-2016-H, *Vladimír Martinka*-Lubina Hrnčiarové-Zetor 6245-1988-H, *Pavol Štefánik*-Moravské Lieskové Bučkovec-Zetor 6911-1993-H, *Peter Gnida*-Vitanová (Orava)-Zetor

Super-1962-H, Stanislav Beňo-Nová Bošáca-domáca výroba-1999-H, *Martin Sapáček*-Cetuna-Super 50-1964-M, *Ján Hornáček*-Stará Turá Trávniky-Zetor 7011-1983-H, *Martin Kúdela*-Potvorice-Zetor 6911-1978-H, *Peter Majtán*-Bukovec-Zetor 7045-1984-H, *Matúš Bolech*-Kálnica-Zetor 7745-1993-H, *Roman Sapáček st.*-Lubina Hrnčiarové-Super-1964-M, *Denis Buchta*-Myjava (2 traktory)-Zetor 25A-1955-M a Zetor 4611-1967-M, *Miroslav Hornáček*-Lubina-Zetor 25A-1987-M, *Marek Pleško*-Lubina-Yanmar-2000-H, *Miroslav Fábik*-Trenčianska Turná-Tatra 805-2013-H, *Dominik Kolník*-Hrachovište-Zetor 4011-1975-M, *Jozef Kačič*-Bošáca Zabudišová-Kamata-2010-H, *Dušan Štefanovič*-Bzince pod Javorinou-domáca výroba-1985-H.

Na plné plyny plnili tri disciplíny.

1.disciplína: *Slalom s vlečkou, cúvanie do garáže, slalom do cieľa*. 2.disciplína: *Stavanie pneumatiky*. 3.disciplína: *Parkovanie do garáží, kotúľanie kolesa a slalom, prejazd po kladine, cieľ*. Dohliadala na ne pánska porota v zložení: *Milan Podolan, Milan Zemanovič, Daniel Michalka, Peter Hložka, Ing.Jaroslav Čermák, Vladimír Kollár ml.*

Vítazi malých traktorov so zakladateľmi. Zprava: Kristián Pavlech, Vladimír Kollár ml., Milan Zemanovič, Roman Sapáček st.

Konečné umiestnenie malo takéto znenie.

Kategória MALÉ TRAKTORY: 1.miesto: *Vladimír Kollár ml.* s časom 2:38,41. 2.miesto: *Milan Zemanovič* s časom 2:45,80. 3.miesto: *Kristián Pavlech* s časom 2:54,24.

Vítazi veľkých traktorov so zakladateľmi. Zprava: Roman Sapáček ml., Ľubomír Benian, Jaroslav Uhlík, Milan Vojtek, Roman Sapáček st.

Kategória VEĽKÉ TRAKTORY: 1.miesto a **Pohár starostu obce Lubina** získal *Ľubomír Benian* s časom 1:54,97. 2.miesto: *Jaroslav Uhlík* s časom 2:19,41. 3.miesto: *Roman Sapáček ml.* s časom 2:32,83.

Aj tretia Traktoriáda v lubinskom chotári úspešne prevetrala Podjavorinské špeciály.

Tradičné stretnutie na Chríbe...

Autor textu a foto: Eva Jarábková | Časť príhovoru: Ing. Hrabovská Oľga

Výhľad z Chríbu

Vo štvrtok 4. 7. 2019 sme sa zišli na lubinských kopicaniach na vrchu Chríb, aby sme si pálením symbolickej vatry spoločne pripomenuli a uctili si upálenie významného kazateľa, teológa a reformátora Majstra Jána Husa.

Iniciátorom tohto podujatia bol pán Viliam Harušťák, teraz už bývalý riaditeľ Miestneho osvetového strediska v Miškech Dedinke. Práve na tomto podujatí „prebral štafetu“ - funkciu riaditeľa MOS Miškech Dedinka pán Miloš Chudík. Starosta obce Ing. Beňatinský Martin odovzdal p. Harušťákovi Viliamovi odvolávací dekrét, keďže sa na vlastnú žiadosť rozhodol svoje pôsobenie na poste riaditeľa MOS ukončiť. Súčasne odovzdal menovací dekrét pánu Milošovi Chudíkovi, ktorý sa stal novým riaditeľom MOS Miškech Dedinka. Ing. Beňatinský vyjadril veľkú vďaku p. Harušťákovi za všetkú prácu, ktorú počas svojho pôsobenia na poste riaditeľa vykonal. Novému riaditeľovi poprial veľa úspechov na novom poste.

Na tradičnom stretnutí na Chríbe sme si pripomenuli dve významné výročia: **5. júla uplynulo 1156 rokov od príchodu Cyrila a Metoda** a **6. júla – 604 rokov od upálenia majstra Jána Husa**.

Nachystaná vatra

V príhovore nám bolo pripomenuté kedy Solúnski bratia prišli na Veľkú Moravu, z akej rodiny pochádzali, čo všetko ich zásluhou bolo vytvorené.

K druhej udalosti nás viaže obdobie historického vývoja v našom kraji, spojené s husitským hnutím.

Z príhovoru, ktorý napísala Ing. Hrabovská Oľga vyberám časť textu: „Učenie Majstra Jána Husa na Slovensku šíril jeho žiak Lukáš z Nového Mesta nad Váhom, no i toho v r. 1424 upálili v Krumlove. Dva krát prechádzali husiti i cez Nové Mesto nad Váhom v r. 1428 a 1431, viedol ich Prokop Holý. Náš kraj sa spomína v súvislosti s Jánom Švehlom, ktorý utekal pred vojskami Mateja Korvína. Chytili ho vraj tu, na Galkách vrškoch 3. februára 1467. Za tento čin dostala Stará Turá privilégium mesta. Z histórie vieme, že naša obec sa rozrástla príchodom pobelohorských exulantov, ktorí priniesli so sebou

Bývalý a súčasný riaditeľ MOS Miškech Dedinka

veľmi silný a inšpirujúci duchovný náboj, ktorý sa tu usadili, postavili kostol, školu, rozšírili remeslá – súkenníctvo... A tak boli položené i základy tradície pálenia vatry Majstra Jána Husa.

ThDr. Eva Juríková, Ing. Beňatinský Martin, Viliam Harušťák, Miloš Chudík

V ten večer, horeli vatry po celom kraji. Pálili sa vatry v dedine i na kopicaniach a rozprávalo sa o živote Jána Husa, o význame husitskej tradície. Žiaľ, dnes už v širokom okolí po dlhé roky horí len tá naša, na Chríbe. Sama, opustená, ale horí ako symbol veľkého úsilia a boja našich predkov o vieru a náboženskú slobodu. A zato, že táto tradícia u nás pretrváva ďakujeme všetkým z MOS v Miškech Dedinke, pretože vynakladajú nemalé úsilie na to, aby sa lubinské tradície zachovávali, všetci návštevníci tu, na Chríbe, dobre cítili a prežili pekný letný večer“.

Spievanie hymnickej piesne Kto za pravdu horí

Na tomto stretnutí sa zišli mladší, starší, deti a v pokojnej atmosfére sme sa vzájomne porozprávali, opekali si a taktiež zasúťažili.

O 21.00 hod. pani farárka ThDr. Eva Juríková za pomoci pána Harušťáka a pána Chudíka zapálili vatru a celým Chríbom sa niesla krásna hymnická pieseň „Kto za pravdu horí“.

A tak ako bolo spomenuté v príhovore Ing. Hrabovskej Oľgy, vďaka ľuďom, ktorí zorganizovali toto stretnutie sme sa tam všetci veľmi dobre cítili a prežili sme pekný letný večer.

3.ročník Historické žatvy na Kopcovom v lubinskom chotári.

Text a foto: Mgr.Elena Rubaninská

Medzi doznievajúcim výdychom júna a nádychom augusta, v prudko dýchajúcom lete zmorenom horúčkou pri zápale obilných pľúc.

Keď žatevný čas tiekol plným prúdom, keď vôňa rodiaceho sa chleba štekčila v nose. Vtedy, v ten najsprávnejší čas na návrat „výžinkovej“ minulosti, už po treťi-krát čerstvý vzduch a nekonečné ticho malebnej lubinskej krajiny na Kopcovom prerušili zvuky. Tiché-hlasné zvuky kopaničiarskej histórie, tiché-hlasné zvuky kopaničiarskej hrdosti. Hlasné zvuky starej mláťačky a iných starých strojov. Sprítomnili časy dávno zašlé, keď každá vec mala svoj poriadok a svoj čas.

Na mašine Anička Martáková, Ladislav Podolan. Snopy podáva Milan Podolan

Sám so sebou, s novým letom a s dozrievajúcim obilím uzavrel zmluvu.

Zmluvu o tom, že bude pozornejší k ich krásam, čarovným tajom, ku svojej domovine. Zmluvu o tom, že ukáže najmä mladej generácii, akým namáhavým spôsobom sa dorábala chlebička. Pán **Milan Zemanovič** z Kopcového (podľa toho má aj prezývku Kopčár). Uvoľnil tak stavidlá pamäti, nech sa valí prúd spomienok, zážitkov. Nech v ňom ožije všetko, čo kopaničiar kedysi cez žatvy skúsil. Tá zmluva má nadpis **HISTORICKÁ ŽATVA**. Za vznik a realizáciu tejto myšlienky, za zviditeľňovanie a uchovávanie ľudových tradícií Lubiny a podjavorinského regiónu pán Milan s dcérou Jankou v januári 2019 na oceňovaní „Významná osobnosť Podjavoriny“, „Kvalitný produkt Podjavoriny“ prevzali „Ďakovný list“. Stále zdôrazňujú, že oni ho len prevzali, ale patrí všetkým spoluorganizátorom, bez ktorých by boli stratení-rodine, priateľom, Slovenskému koseckému spolku, obci Lubina.

Odozdávanie dožinkových vencov a chlebička gazdovi

Ja som si, som si, na Kopcovom som si, nabrúsil som si kosu.

Takto nejako, aj s tou krkolomnou strednou časťou, si vyspevovali kosci domáci, z Moravian nad Váhom, Drahoviec, z dediniek Krpelňany a Nolčovo pri Martine, z Vaňovky na Orave, zo Sedlíc pri Prešove, Sebedražia, Novej Bane.

Sprava Milan Zemanovič, Janka Zemanovičová, Miroslav Ledecký

A možno aj iní, ktorých predseda Slovenského koseckého spolku, pán **Miroslav Ledecký** z Drahoviec, nespomenul.

Na počiatku boli cepy.

Mohli nimi mlátiť dvaja, traja aj viacerí ľudia. Presne zohraní, udierali postupne, jeden po druhom, presne do taktu. Nie všetci naraz, aby sa nepobili. Prvá mláťačka po cepoch bola *geplovica*. Potom zbožie išlo do *vytrásačky*. V jej hornej časti ostávala slama a úhrabky, na spodok padalo zrno s plevami. To išlo do *rajtara*, v ktorom sa vyfúkali plevy. Posledným strojom bola čistička obilia. Z nej odchádzalo už čisté zrno na spotrebu. Všetky mašiny a mašinky sú zo súkromnej zbierky pána Zemanoviča. Spolu so starou *malou* a *veľkou mláťačkou*, so *stabilákmi* (motormi), s *lisom na slamu* a niekoľkými drobnejšími poľnohospodárskymi mechanickými pomocníkmi na kolesách, ako napríklad *sečkovica* a podobné.

Kubota.

Je značka japonského mini kombajnu istého pána z Lubiny, ktorý nechce byť menovaný. Stroj bol pôvodne určený na ryžu. Ale bez problémov kosí akékoľvek obilniny. Majiteľ Kuboty už na nej kosil špaldu, pšenicu, raž, pohánku, pšeno, horčicu. Aj teraz predviedol svoj stroj pri kosení polička.

Neni také polečko jak je Kopčárovo. Isce zasál zelinu a žitko vyrvóstlo.

Určite nie. Pán Zemanovič žitko sial, žitko vyrástlo a za tento „vtip“ sa neurazí. A žitko bolo hlavným hrdinom žatvy. Kosci pokosili, odobieračky poviazali do snopov. Do snopa idú dve hrste, do hromádky 13 snopov a dve hromádky sa ukladajú do jedného kríža. Tie chlapi naložili na rebriniak pána *Milana Podolana* a jeho mašlené koníky *Sagem* a *Nerot* ho dotiahli k veľkej mláťačke. Jej útroby snopmi krmili *Anička Martáková* s *Ladislavom Podolanom*. Na druhom konci slamu spracovával lis.

Žatva „jak“ sa sluší a patrí.

So všetkým, čo k nej patrí aj odjakživa patrilo. Základom vždy boli šišky a melťová káva. Teraz aj s „novodobými“ prídavkami-dva druhy gulášov, starostove bryndzové halušky, klobása, rôzne koláčiky a iné dobroty, dokonaly „tuhý“ aj tekutý bufet. Aj muzika bola-FS *Holeška* z Prašníka, kapela *Feckovci*, heligonkári *Ján Krajčovic* z Bošáce a *Peter Gnida* z Vitanovej z Oravy. Pri tónoch kapely si nejeden návštevník zaspieval, či zatancoval. Najmilší boli malí folkloristi z DFS Javorinka Vaneska Ostrovská a Martinko Klimo, ktorí si len tak, spontánne, bez nácviku pod pódium „zakrepčili“.

„Každému smitečku, aby vedzeli, jakú to má chutečku.“

Takúto vetičku hovoril hlavný gazda, keď každému dával ochutnávať malý odrezok z domáceho chlebička, ktorý mu pri dožinkoch odovzdali spolu s dvoma dožinkovými vencami. Každú poriadnu žatvu treba ukončiť oldomášom a spevom.

A tak sa do lubinských údolíček aj do vrchov nieslo: „Poslali ma na dolinu žitko kosiť“, „Na tom vŕšku Javoriny“, aj hymna Slovenského koseckého spolku, ktorou končia každú spoločnú kosbu-„Na Kráľovej holi“.

Dotyk a pohladenie minulosti má zvláštnu moc.

Objasňuje všeličo o našej histórii, o našich predkoch a teda o nás samých, o našich koreňoch. Kto sme, odkiaľ pochádzame, aká je naša základná podstata, aká krv v nás koluje. To všetko cez spôsoby života a práce „pra, pra“ generácií pred nami. To nás zušľachtuje, upokojuje a spája v dobrom. Spritomňovaním minulosti do nej vstupujeme ako čarovnou bránou. Putujeme storočiami naším krásnym krajom, dotykame sa myšlienok, fantázie, predstáv, pocitov, mozolnatých rúk našich vzácných rodných, ktorí nám takéto bohatstvo zanechali. A my ho

musíme objavovať, chrániť, udržiavať a šíriť. Ponorením do toho zašlého sveta zároveň vstupujeme i sami do seba. V nás pulzuje kopaničiarsky život našej vzácnnej minulosti.

Kosci a kosy.

To je názov pre mňa vzácnu básne. Natrafila som na ňu náhodou iba nedávno a hneď som vedela, že ju použijem do tohto príspevku. Napísal ju Pavol Stanislav (vlastným menom Pavol Pius, narodený 6.mája 1943 v Nemčiňanoch):

Vytrácajú sa znovu a zas z narodených z tých po nás naboso bez ponôz z časopriestoru koscov-kôs, čo býval čulý, v ktorom kosy si kuli, rojili sa ako včely v úli v rytme sprava doľava, v ktorom sa raž ľahko zdoláva. Na konci polí, cítiaci chleba vôňu, ako o kríž opreli sa oň a o ňu, o krehké kúzlo kosy, ktoré koscov nosí.

Geplovica, vzadu malá mlátička

Vpavo rajtar, vľavo čistička

Chlebiček pre gazdu

Na Veľkej Javorine sa po 171.-krát stretli dva spriatelnené národy Čechov a Slovákov

Autor článku a foto: Ing. Lubomír Miklánek

Opäť sa tak stalo poslednú júlovú nedeľu, kedy sa na Veľkej Javorine pravidelne konajú Slávnošti bratstva Čechov a Slovákov. Tie tohtoročné sa uskutočnili pri príležitosti 100. výročia úmrtia Najväčšieho Slováka a rodáka z Trenčianskeho kraja Milana Rastislava Štefánika.

Sú symbolom spoločnej histórie a kultúry Čechov a Slovákov, každoročne nám pripomínajú význam česko-slovenských vzťahov, rodinné väzby či silné priateľstvá na oboch stranách

hranice. Aj tento rok oslavy na Veľkej Javorine začali pri Pamätníku česko-moravsko-slovenskej vzájomnosti, kde si zástupcovia Trenčianskeho, Trnavského, Juhomoravského a Zlínskeho kraja, či ďalšie významné osobnosti spoločenského a politického života pripomenuli spoločnú minulosť Slovákov a Čechov. Slávnošti bratstva Čechov a Slovákov prilákali na Veľkú Javorinu, najvyššiu dominantu Bielych Karpát, aj tentokrát stovky návštevníkov zo Slovenska, Čiech a Moravy.

Prihovor predsedu TSK-Ing. Pavla Bašku

Návštevníci

Holubyho chata a malé pódium

Návštevníci slávnošti

Detský festival ÚSMEV 14. 7. 2019

Auto článku a foto: Veronika Benianová

V nedeľu 14. júla v krásnom prostredí amfiteátra Roh pri obci Lubina uskutočnil prvý ročník detského festivalu ÚSMEV. Žiaľ, prvý ročník sa nezaobišiel bez problémov a pre nepriazeň počasia musel byť plánovaný dvojdňový program presunutý iba na jeden deň. Počasíu však nerozkážeme a pre bezpečnosť a pohodlie sa organizátori rozhodli sobotný program zrušiť.

O to pripravenejší sa všetci zainteresovaní prichystali na nedeľné ráno. Najdôležitejšou časťou festivalu bol program na pódiu, kde sa striedali samí talentovaní hudobníci, tanečníci či športovci.

Spokojné detičky na festivale

Festivalový program otvorila detská tanečná skupina Free-Zee Dance zo Základnej umeleckej školy v Starej Turej. Malé aj veľké tanečnice sa tu predviedli hneď s niekoľkými choreografiami. Potom sa na pódiu za účasti hlavného organizátora festivalu – pána Jozefa Hankócyho z firmy Stellatour, s. r. o. a hlavnej produčnej - Veroniky Benianovej prestrihla stuha, ktorá otvorila celý festival. V programe na veľkom pódiu ďalej vystúpila obľúbená MIA s jej interaktívnym hudobno-tanečným vystúpením. Ako ďalší sa deťom predstavil tanečník PAJO Julény. Pajo sa ako tanečník objavil v mnohých televíznych show, zahviezdil vo filme Backstage a je víťazom rôznych tanečných súťaží. Spoločne s Katkou Rzavskou zo ZUŠ Stará urá si pre deti pripravili workshop, na ktorom ich naučili úžasnú hip-hopovú choreografiu. Pre malých športovcov sa ďalej predstavili Filip Bajjani a Ema Kuhajdová s Akro-jogou. Akro – joga kombinuje jogové pozície s akrobaciou a zameriava sa na silu, obratnosť, ohybnosť tela a balans. Po prvotnej ukážke si odvážlivci na pódiu vyskúšali niekoľko akrojogových kreácií.

Lukostrelba

Aj zábava bola

Medzi jednotlivými časťami programu boli pre deti pripravené súťaže a animačný program s lesnou vílou Lilou. Vrcholom programu bolo vystúpenie obľúbenej detskej skupiny PACI PAC. Hudobníci roztancovali celý amfiteáter a deti sa s nimi iba ťažko lúčili.

Okrem samotného programu na pódiu bolo pre deti k dispozícii množstvo sprievodného programu: montessori pre všetky vekové kategórie, tvorivé a pohybové dielničky, maľovanie na tvár, strelecká škola Pašekových, cvičenie na fit loptách u Ivky, dula a laktačná poradkyňa v detskej zóne, skákací svet Hopsaland Trenčín, ekodielničky OZ Neofelis Stará Turá, cvičenie pre mamičky s Katkou Rzavskou. Všetky tieto atrakcie mali deti v rámci zakúpeného vstupného už zadarmo. Žiadna takáto akcia sa nezaobíde bez stánkarov. Ďakujeme všetkým remeselníkom, ale aj predávajúcim s občerstvením a tovarom pre deti, ktorí sa podujatia zúčastnili. Rovnako ďakujeme všetkým účinkujúcim, ale najmä dobrovoľníkom, bez ktorých by sme prípravu tejto akcie nezvládli.

Detský festival ÚSMEV sa mohol uskutočniť iba vďaka finančným prostriedkom hlavného organizátora firmy Stella Tour a ďalších hlavných sponzorov: Unistav, Exmetal, Eurowin, sponzorom: Heineken Slovensko, Martinus, McDonald, BebaKids, Hotel Lipa. Partnermi podujatia boli Šikulkovo, Montessori s Oli, Materské centrum Žabka Stará Turá, mediálnymi partnermi: www.deti.sk, www.kamdomesta.sk, www.kamsdetmi.sk, www.predeti.sk.

Všetkým veľmi pekne ďakujeme a veríme, že v budúcom roku sa stretneme v ešte väčšom počte na detskom festivale ÚSMEV opäť. Mali sme sa s Vami krásne.

Detský folklórno tanečný tábor

Autor článku a foto: Janka Žáková

Tak ako minulý rok, tak aj tento sme sa rozhodli usporiadať detský folklórny tábor pre detičky z DFS Javorinka, ale aj nefolklórne deti. Bola som prekvapená, že sa nám prihlásilo raz toľko detí ako minule.

Tanec s Miňom

V pondelok 22.7.2019 sme sa stretli o 8.00 hod. v moteli Roh a po ubytovaní nás čakali raňajky. Potom už nastal čas na zoznámenie sa a aj hneď na tanec, ktorý viedla lektorka Veronika Samuelčíková, ktorá naučila detičky nové prvky a medzi nimi aj prvok, ktorý pobavil deti názvom „cikaní“. Po obede mávali deti vždy oddych a potom rôzne aktivity ako aj maľovanie folklórnych motívov na tričká. Jedni maľovali a druhý si vyrábali papierových čertíkov s ktorými súťažili.

V utorok prišiel druhý lektor Milan Elisher, ktorý dal deťom

Spoločná aj s kuchárom

zabrať a to hneď rozevičkou a to behom k amfiteátru na Rohu, tam behaním po schodoch a rôznymi cvikmi. Hneď potom sa začalo s tancom v pároch a taktiež si zopakovali čapáše, čo sa naučili minulý rok. Po oddychu sme zdobili „misečky“ s lakom na nechty, pričom si dievčatá spravili aj skrášľovacie poobedie lakovaním nechty. Potom sa učili zapleť vrkoče s ktorými im pomohla Renátka Hučková.

V stredu nás čakala turistika a to peši na minifarmu, čo bravúrne zvládli aj tie najmenšie deti. Na minifarme sme mali aj obed, menší sa pobrali na motel autom, aby si mohli pospať a väčší si to pekne odšľapali. Po návrate a oddychu sme si vyrobili vejáriky, aby nám nebolo tak horuko.

Štvrtok sme si zopakovali tance a dorobili vejáre. Potom sme si zdobili sklenené fľaštičky na pitie so zubnou pastou a lepili sme na nich kvetinky a šnúrkou. Keďže bolo horuko, tak sme sa rozhodli spraviť deťom vonku pri amfiku sprchu z čoho mali obrovskú radosť. Boli premočení do nitky. A neminulo to ani Veroniku, Danku a Janku. Potom prišiel na návštevu veliteľ dobrovoľných hasičov z Miškech Dedinky – Ivan Krúpa, ktorý deťom spravil krátku prednášku a poukazoval výstroj hasičov pri zásahu a aj

Vypaľovanie magnetiek s pani Dunajčíkovou

hasenie požiaru. Nakoniec deti povozil v hasičskom aute. Po skončení sme sa pobrali spolu s rodičmi, ktorý prišli navštíviť deti na opekačku, čo mali miesto večere. Atmosféra bola perfektná a hlavne keď Miloško Chudík, ktorý všetko prichystal na opekačku priniesol gitaru a tak sme si mohli zaspievať rôzne piesne pri ohni. Spať sa veru išlo neskoro.

Danka a Janka

Piatok bolo už smutnejšie, lebo bol už posledný deň tábora...ale prišla k nám na návštevu pani učiteľka Dunajčíková, ktorá priniesla so sebou drevené magnetky s vypáleným obrázkom, na ktoré deťom povypaľovala ich mená. Tak mohli vidieť ako sa vypaľuje do dreva. Jednu veľkú vypálenú medailu dostal aj výborný kuchár Peťo Jarábek, ktorému sme my a aj deti poďakovali za chutné jedlo, ktoré nám pripravoval každý deň s veľkou láskou. Ešte raz

Opekačka

veľké **ĎAKUJEME!!!** Po obede sa deti išli pobaliť a čakalo nás vyhodnotenie tábora, kde každý dostal diplom za účasť a aj tašku s rôznymi vecami, ktoré nám darovali 101 drogérie, začo im chceme veľmi pekne poďakovať, taktiež prispelo aj MOS Miškech Dedinka,

začo chceme tiež poďakovať Milošovi Chudíkovi. Nakoniec nás čakala aj sladká odmena, torta od Janky Chudíkovej, ktorej tiež chceme poďakovať za výbornú tortičku. Veľké ďakujem patrí aj starostovi obce Lubina Ing. Martinovi Beňatinskému zato, že sme mohli mať tábor práve na Rohu, Miške Saukuličovej, že aj napriek vysokému štádiu tehotenstva mi pomáhala s nákupom a zháňaním vecí a aj lektorov na tábor, lektorke Veronike Samuelčíkovej, ktorá bola s nami celý tábor a lektorovi Miňovi Elisherovi. Nakoniec

taktiež Danke Tinkovej, ktorá bola pre najmenších babina a pomáhala s celým táborom, počas svojej dovolenky, bez nároku na honorár, tak ako ja.

Veľkým pohladením pre dušu a srdce bolo, keď som sa opýtala kto pôjde do tábora aj o rok a hneď sa zdvihli všetky ruky. Deti nám urobili veľkú radosť a je vidieť, že to, čo robíme, má zmysel.

Teším sa na Vás. Organizátorka a srdce celého tábora Janka Žáková.

Skupina DESMOD a seriáloví OTECKOVIA v Lubine

Autor článku a foto: Katarína Peterková

Pod najvyšším vrchom Bielych Karpát sme sa 27. júla 2019 stretli so štyrmi hlavnými protagonistami známeho seriálu OTECKOVIA a o výbornú atmosféru sa postarala hudobná skupina DESMOD v areáli amfiteátra Roh.

Na pódiu obľúbených hercov Vlada Kobielského, Filipa Tůmu, Braňa Deáka a Mareka Fašianganga vyspovedal moderátor rádia Európa 2 Vlado Varecha. Spoločne sme zablahoželali hercom Marekovi Fašiangovi a Vladovi Kobielskému, ktorí

slávil narodeniny. Potom sa už všetci štyria fešáci venovali svojim fanúšikom počas podpisovej akcie a fotení.

Návštevníkov Javorinského leta podvečer rozohrial koncert kapely DESMOD, ktorá prítomných svojimi hitmi strhla do spevu. Okrem notoricky známych piesní, ktoré bodovali v hravosti rádiových rebríčkov sa o vynikajúcu náladu postarali aj single z posledného albumu Molekuly zvuku ako Vřba, Nevrav mi aký som.

Autogramiáda

Autogramiáda

Všetko najlepšie oslávencom

Vystúpenie skupiny DESMOD

Pohľad do publika

Kuly v akcii

Jubilejný 10. ročník Podkozinskej varešky

Autor textu a foto: Mgr. Elena Rubaninská

Tradične ho organizovala Správa vodovodu Podkozince pod vedením pánov *Branislava Znachora* a *Milana Vojteka*. Moderoval ho pán *Ivan Krúpa*, ozvučil ho a hudobne ladil pán *Tomáš Miko*. Vyhrávala country skupina *OUKEY* z Bratislavy. Neodradila ich ani neprijemná živelná skúsenosť z tejto akcie z roku 2016, keď si zavičičal

Čamekovci-Lubina

„severní vítr“ od Javoriny a strhol im plachtu z pódia. Lúkou plnou zábavy a dobrej nálady sa šírila vôňa zo 47 súťažných kotlíkov a z kotlíka organizátorov.

Dyvočáci-Lubina Podkozince

Družstvá.

Codify Slovakia, *Balaj team*, *Čamekovci*, *Lubinské učiteľky-Lubina*, *Trnkovci*, *Krškovec-Lubina*, *Hrnčiarové*, *Traja chrobáci-Lubina*, *Hrnčiarové+Nové Mesto nad Váhom*, *Miškári-Miškech*, *Dedinka*, *Simonka* a *Lubomír-Lubina* u *Frantov*, *Kozináré*,

Erárny guláš organizátorov: Zlava Jaroslav Čermák, Branislav Znachor, Milan Vojtek

Dyvočáci, *Minka team*, *Tream team-Lubina* Podkozince, *Slávici na ulici-Lubina+Bratislava*, *Kotúčovci*, *Mazánovci*, *Pažitári-Bzince* pod Javorinou, *Belkovci-Hrušové*, *Penada-Vrzávka*, *Tučňáci-Stará Turá+Haviřov (ČR)*, *Expreso team*, *Duo P+T*, *Kubišovci*, *R+M team*, *Dzungáči*, *Experience (2 družstvá)*, *Stiebel Eltron-Stará Turá*, *7-sekundové peklo*, *Opatovskí*, *Bohušovci*, *Telekominári*, *Plastcom*, *Kominári*, *Pokojiček*, *Pekosovci-Nové Mesto nad Váhom*, *Team Podolské kopanice-Podolie*, *Eva a Miro-Bošáca+Bzince* pod Javorinou, *Plné bruchá-Čachtice+Nové Mesto nad Váhom+Námestovo*, *Yrber-Častkovce*, *Rušeň-Rudník*, *Zelené žabky-Matejovec*, *B+D team-Trenčín*, *Makovice* ze Skalice, *IKE Lordag-Bratiskava*, *Štěpánovi-Kopřivnice (ČR)*, *Jindřichácci-Jindřichův Hradec (ČR)*.

Podtrhnuté, spočítané.

Za 10 rokov Podkozinskú varešku navštívilo 290 súťažných družstiev. Len za posledné 4 roky sa varilo 901kg mäsa a 438 kg cibule. Tento rok to bolo „iba“ 207 kg mäsa a 115 kg cibule. Prevažovali guláše hovädzie (132 kg mäsa), danielie (16 kg mäsa), srnčie (7 kg mäsa). S nižším číslom sa objavili guláše jelenie, diviačo-jelenie, jahňacie, hovädzie, hovädzo-bravčové, bravčové.

Slávici na ulici

Kozináré-Lubina Podkozince

A dokonca pštrosí a vegetariánsky.

Slávici na ulici-guláš Dolores.

Tak to boli dvaja Slávikovci, tato a syn Ing. Radoslav Slávik a Mgr. Dáriuš Slávik so svojimi polovičkami. Na kontrolu prišiel aj najstarší Slávik Ján. Prečo taký názov guláša? Vysvetlil mi člen tímu Mgr. Dáriuš Slávik:

Lubinské učiteľky-Lubina

„Lebo je tam jedna špeciálna ingrediencia, ktorá nikde inde nebude. A to sú brusnice. Brusnice sú po anglicky cranberries. Cranberries je zároveň hudobná skupina (írska rocková skupina založená v roku 1989 v meste Limerick-poznámka autorky) a ich speváčka sa volá Dolores. Tak máme taký hlboký význam toho celého. Je tam hovädzie mäso na poľovnícky štýl s brusnicami, borievkami, červeným vínom, nakoniec slaninka, hribiky. Špecialitka.“

Každý bol dobrota, hodnotila porota.

Páni *Miroslav Tvrdoň* (predseda poroty), *Pavol Harmady*, *Vladimír Krajčovic*, *Daniel Drexler* a dámy *Vlasta Švoková* a *Žaneta Potočková*.

Pomáhajú pri tombole-Renáta Hornáčková, Pavol Ostrovský

Hodnotili vzhľad, chuť, hustotu a kvalitu guláša maximálnym počtom bodov 240. Zhostili sa náročného údelu, veď vyhodnotiť 47 vzoriek nebolo jednoduché. Napokon ocenili vyše dvadsať najlepších a v konečnom umiestnení rozhodli nasledovne:

Porota. Zľava Miroslav Tvrdoň, Vlasta Švoková, Daniel Drexler, Pavol Harmady, Vladimír Krajčovic, Žaneta Potočková

1.miesto PEKOSOVCI (diviačí guláš),
2.miesto EXPRESO TEAM (hovädzo-jelení guláš), **3.miesto** PAŽITÁRI (danieli guláš).

Disciplína doplnková-súť až textová.

Zapojili sa do nej všetky tímy. Básnili, písali, tvorili. Porota vyhodnotila ako najlepší text tímu *Bohušovci*. Zaujmal ju asi najmä tým, že opísaný príbeh sa pred pár rokmi odohral priamo na

Simonka a Lubomír-Lubina u Frantov

Podkozinskej vareške. Znel takto: „Každý rok chodíme celá rodina, štyri tímy, do Podkoziniac variť guláš. Pred štyrmi rokmi v jednom z našich tímov boli aj Poliaci. Keďže sa dost' pilo, ešte pred obedom sa nám stratil jeden Poliak. Volal sa Marek. Keď sa ani po troch hodinách nevracal, všetci sme ho začali hľadať. Nastal stres, panika. Ani po ďalšej hodine sme ho nenašli. Mój manžel Tomi sa vybral hore nad WC, ako sú ovce. Vidí tam dost' vyspatého Poliakka Mareka. Marek sa usmial a hovorí mu: „Ty ma šukáš?“ Po poľsky to znamená hľadáš.“

Ghúlov. Maďari na dobytých územiach nechávali za sebou hromady mŕtvov. V ich stopách putovali vyhľadovaní Ghúlovia a na vyvraždených územiach poriadali svoje ľudozrútske hostiny. Keď Maďarov trápil neznesiteľný hlad, rozohnali Ghúlov „od jedla“ a pustili sa do hnijúcich mŕtvov sami. Maďari na rozdiel od Ghúlov ľudské mäso tepelne upravovali. A tak podľa kmeňa Ghúlov vznikol názov jedla GHÚLÁŠ. Toto slovo pôvodne znamenalo „pokrm Ghúlov“.

Maďarom sa nepodarilo preniknúť ďalej na západ. Tak sa usadili na území Maďarska a venovali sa poľnohospodárstvu a pastierstvu. Ghúlovia sa vrátili naspäť na východ. V Maďarsku ostal po nich len názov výdatnej polievky z hovädzieho mäsa GULÁŠ, ktorú si pripravovali pastieri. Takže guláš nie je pôvodné maďarské jedlo, ale charakteristické jednoduché pastierske jedlo. Maďarská kuchyňa si ho len prisvojila, keďže vzniklo na území Maďarska. A migráciou ľudí sa postupne rozšírilo do sveta. Najmä do kuchyne slovenskej, českej, chorvátskej, slovinskej a rakúskej. Vo Viedni je reštaurácia zameraná na guláše. Volá sa Gulaschmuseum.

Ghúl-neghúl, každý gulášik je vysoko jedlý. Len keby ho bolo.

VDOVEC JELEŇ

*Dvanásťorák jeleň
veľmi ľúbil laň
a aj ona jeho, vydala sa
zaň.*

*Osud, majster krutý,
má zlo na rováši,
jeleňova láska
skončila v guláši.
Prišli tri paničky
z lubinskej školičky
uvarili guláš
z najkrajšej laničky.
Gulášik fajnový,
primerane hustý,
kto sa ho najedol,
oblizoval prsty.*

*Kto sa ho najedol,
opeknel, omladol,
lebo laňka malá
v sebe lásku mala,
každému z nej dala!
A ten vdovec jeleň,
čo ho milovala?
Dnes pod Javorinou
už hrkúta s inou.*

Autor básne: Dunajčíková Vlasta

Ukľudnime gulášové emócie troškou gulásovej histórie.

Použijem na to časť môjho článku z roku 2016. Znova pre zaujímavosť, lebo guláš má šialenú históriu a neuškodí pripomenúť si ju. Siahla až do 9. storočia. Na územie Maďarska vtedy prichádzali z krajov za Uralom rôzne kočovné kmene. Aj kmeň Maďarov a kmeň nechutných pojedáčov mŕtvov

Veľký indiánsky poklad

Autor článku a foto: Terézia Michalcová, Nad'a Psodorovová, ThDr. Eva Juríková

Niekoľko mesiacov pred koncom školského roka plánujú rodičia svojim deťom prázdninový čas aby ho zmysluplne vyplnili. Prázdniny - dva mesiace, to je 62 dní. Aký program pre ne vymyslieť, aby sa nenudili, aby nepocíťovali prázdnotu a nerástli ako drevo v lese? Aby niečo nevyviedli, aby si neublížili, aby spoznali niečo

nové. Aby... ved' to poznáte. Už 17 rokov pomáha rodičom a deťom vyplniť týždeň z prázdnin formou biblického tábora

Účastníci tábora

naš cirkevný zbor. Tohtoročná téma sa niesla v hľadani Veľkého indiánskeho pokladu. Cieľom letného tábora bolo tľmočiť deťom posolstvo, že najväčším pokladom pre indiánov nebola truhlica s diamantmi ukrytá niekde v jaskyni na brehu jazera. Tým najväčším pokladom bol Pán Ježiš Kristus – Boží Syn. Práve On sa stal najväčším pokladom pre mnohých Indiánov z viacerých Indiánskych kmeňov. Každodenné témy

Indiánsky stan tee-pee

nám odkrývali tajomstvo, ako sa dostalo evanjelium Pána Ježiša k jednotlivým indiánskym kmeňom. Indiáni veľa komunikovali cez znaky a symboly. Počas ranných stíšení si deti kreslili do stíškovníčkov symboly, ktoré sa dajú využiť pri názornej prezentácii evanjelia. K hlavnej téme dňa patrili aj hry, ktoré mali indiánsky charakter. Okrem toho sa deti učili rôzne kresťanské piesne, biblické verše, modlili sa a v rámci tvorivých dielní si vyrobili indiánsku čelenku, náramok,

jednoduchý hudobný nástroj a indiánsku loďku.

V stredu sme opustili našu „indiánsku rezerváciu“ a vydali sme sa na výlet do ZOO Lešná. Pridali sa k nám aj niektorí rodičia i starí rodičia, a tak sme spoločne prežili pekné a požehnané chvíle. Počas jazdy autobusom naši malí misionári neúnavne spievali piesne, ktoré si pamätali aj z predchádzajúcich letných táborov.

To, čo sa deti v letnom tábore naučili, vyvrcholilo v nedeľu na službách Božích, kde ako malí misionári pomocou indiánskych značiek priblížili evanjelium Pána Ježiša Krista svojim rodičom, starým rodičom i ďalším bratom a sestram zúčastneným na službách Božích.

Podakovanie patrí predovšetkým Pánu Bohu, že bol s nami, ochraňoval nás a sprevádzal pri všetkých našich aktivitách. Pánu Bohu ďakujeme aj za to, že v srdciach našich mládežníkov vzbudzuje vieru, lásku a najmä túžbu pomôcť nájsť deťom poklad – Pána Ježiša Krista. Naši mládežníci si mohli nájsť brigádu, pracovať, aby si zarobili finančné prostriedky. Oni sa však obetovali a bez nároku na odmenu pracovali dobrovoľne s deťmi. Za čas, starostlivosť, prípravu i realizáciu rôznych hier a súťaží patrí podakovanie Katke Čierňavovej, Nad'ke Psodorovovej, Terezke Michalcovej, Zuzke Pleškovej, Jakubovi Tomašovicovi, Jurajovi Uhrovi, Martinovi a Adamovi Muráňovcom. Chutné obedy nám pripravovali tety kuchárky z MŠ, za čo im aj touto cestou patrí naše podakovanie. Desiatu, olovrant a ďalší servis deťom zabezpečovali Elenka Ostrovská, Evka Haruštiaková, Majka

Výlet v ZOO Lešná

Otiepková a Janka Medňanská. Bez ich pomoci si tábor tiež nevieme predstaviť. Aj im srdečne ďakujeme ako i všetkým sestrám a bratom, ktorí nám boli v mnohom nápomocní. Veľmi si to vážime. Nech vás všetkých Pán Boh požehnáva a dáva dobrého zdravia a síl, aby sme s vašou službou a pomocou mohli rátať aj v budúcnosti.

Tohoročný letný tábor sa skončil. Nebud'te smutní! Zostali nám pekne spomienky, neopakovateľné zážitky, fotografie, noví kamaráti. A čo je najdôležitejšie zostala nám viera v Pána Ježiša Krista. Jeho láska nás spája počas celého roka: na hodinách náboženstva, detskej besiedke, spoločenstve evanjelickej mládeže a ďalší podujatiach a stretnutiach, ktoré počas školského roku pripravuje náš evanjelický a. v. cirkevný zbor.

Indiánska múdrosť

Jedného večera si posadil starý Indián svojho vnuka na kolená a rozprával mu o boji, ktorý prebieha vo vnútri každého človeka. Povedal mu: „Syn môj, ten boj v našom vnútri je súboj dvoch vlkov. Jeden je zlý. Je to hnev, žiarlivosť, závišť, smútok, sebecko, nenávisť, sebaľútosť, pýcha a pretváрка.

Ten druhý je dobrý. Je to radosť, pokoj, láska, nádej, skromnosť, láskavosť, súcit, štedrosť, vernosť a dôvera.“ Chlapec chvíľu premýšľal o slovách starého otca. Potom sa opýtal: „A ktorý vlk vyhrá?“ „Ten, ktorého kmiš,“ odpovedal starý Indián.

„Napokon premýšľajte, bratia, o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo ľúbezne, čo príjemné; o všetkom, čo je cnostné a čo chváľtebné!“ (Filipským 4, 8)

Výroky indiánskych náčelníkov doložené biblickými výroky

„Som chudobný a nahý, ale som náčelník svojho národa. My nechceme bohatstvo, chceme len žiť a učiť naše deti pravde. Bohatstvo by z nás neurobilo lepších ľudí. Nemôžeme si ho zobrať po smrti so sebou. Chceme len pokoj a lásku.“

„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich moľ a hrdza ničí a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú. Ale zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich ani moľ ani hrdza neničí a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“ (Matúš 6, 19 – 21)

„Každý boj, vyhratý alebo prehratý, nás posilňuje do toho ďalšieho. Pre ľudí nie je dobré prežiť ľahký život. Ak prestanú bojovať, zoslavnú a strácajú silu. Niektorí ľudia musia byť mnohokrát porazení, aby sa u nich naplno prejavila sila a odvaha k víťazstvu.“

„Dobre mi, že som bol pokorený, aby som sa učil Tvojim nariadeniam.“ (Žalm 119, 71)

„Skôr než začneš súdiť iných, pozri sa na stopy svojich mokašín.“

„Prečo vidíš bratovi v oku smietku, keď vo vlastnom oku nevidíš brvno? Ako môžeš povedať bratovi: Brat môj, dovol, vyberiem ti smietku, ktorú máš v oku, keď ty nevidíš brvno vo svojom oku? Pokrytec, vyťahni najprv brvno z vlastného oka, a potom uvidíš, ako vybrať smietku, ktorá je v oku bratovom.“ (Lukáš 6, 41 – 42)

„Kto stojí jednou nohou v čline a druhou v kánoe, spadne do rieky.“

„Nikto nemôže slúžiť dvom pánom; lebo buďto jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým pohrdne. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone.“ (Matúš 6, 24)

Zvony živých volajú, mŕtvych oplakávajú a blesky lámu

ThDr. Eva Juríková, zborová fararka

Život našich predkov – babičiek, prababičiek, dedov, pradedov – v minulosti nesprevádzali moderné technológie. Celé stáročia im najdôležitejšie udalosti oznamovali obyčajné zvony. Tie prvé boli malé a kované z plechu. Ich tón bol slabší. Liatie zvonov začalo koncom 13. storočia a stále sa vyvíjalo, až dostalo svoju konečnú podobu na konci 15. storočia. Najstarší liaty zvon je však zaznamenaný už v roku 1057. Slovensko patrí k tým krajinám, kde sa hlahol zvonov šíri už deväť storočí. Písomne doložená po roku 1124 je prítomnosť až troch zvonárov v Bzovíku (Hont). V 10. storočí pápež Ján XIII. po prvýkrát posväcoval zvon tak, že mu dal i meno a v tom čase bolo zavedené ranné, poľudňajšie a večerné zvonenie ako znamenie k modleniu. Treba spomenúť, že nadprirodzené účinky zvonenia v čase blížiacich sa živelných pohrôm – búrok a k zaháňaniu zlých duchov – démonov sa objavili v 11. storočí. Neskôr aj reformátor Dr. Martin Luther, nie však z dôvodu povery, ale k povzbude-

niu veriacich k modleniu, odporúčal zvonenie v čase búrky.

Zvony sa odlievali nie iba na náboženské účely, čiže ich používanie sa neobmedzovalo len na cirkevné obrady. Ako signálne hudobné nástroje mali dôležitú časomernú a oznamovaciu funkciu v každodennom živote dedín a miest. Ohlasovali požiare, povodne a burcovali k pomoci, ďalej ohlasovali príchod vzácných hostí i vpád nepriateľských vojsk. Aj dnes, najmä na vidieku, vyzváňanie zvonov patrí do celkového rámca a koloritu života. Zvony sa stali našimi spoločníkmi na celý život, svojim hlaholom oznamujúúseky ľudskej existencie, od kolísky až po hrob.

K našim lubinským zvonom v kostolnej veži sa dá dostať po úzkych vydratých točitých schodoch. Snáď sú to tie isté, po ktorých po stáročia vystupovali zvonári k dvom zvonom. Počas prvej svetovej vojny však boli odobraté aj s obecnými zvonmi a cínovými píšťalami z organa. Vtedy padlo za obeť

mnoho zvonov. V ťažkých vojnových časoch – už v priebehu roka 1917 - sa naši cirkevníci skladali po korunke, dokonca pri niektorých vdovách mal pán farár Zoch problém peniaze aj prijať, ale každý vďačne dal na nové zvony a opravu chrámovej strechy. K samotnej realizácii prác prišlo až po skončení vojny a v 11. nedeľu po Svätej Trojici v r. 1921 boli zvony posvätené. Oba zvony boli odliate v Chomutove v r. 1921. Zvonilo sa ručne. Až v roku 1969 boli zvony elektrifikované. Na veľkom zvone je nápis: „Vojna vzala, láska dala, Bohu chvála“ a na malom zvone je ten istý nápis ako nad vchodom do kostola: „Poďme do domu Hospodinovo“ (Žalm 122, 1). Motory, ktoré ich poháňali, slúžili päťdesiat rokov. Podpisal sa na nich zrub času a na temer päť mesiacov boli vyradené z prevádzky. Preto sme pristúpili k ich výmene. Nainštalovaním nových motorov s elektrickým pohonom zvonov manuálnym ovládaním a tiež automatickým spínaním zvonov podľa zvoleného programu od začiatku júla opäť počujeme ich zvuk. Zvony vo veži nášho evanjelického kostola – tak ako v minulosti aj dnes - slúžia všetkým. Pochopenie a podporu tejto myšlienky sme

vďaka Bohu našli aj v obecnom zastupiteľstve. V mene Cirkevného zboru ECAV na Slovensku Lubina **úprimne ďakujem** pánom poslancom a pani poslankyniam obecného zastupiteľstva ako i pánovi starostovi, že z obecného rozpočtu prispeli na rekonštrukciu elektroinštalácie zvonov sumou **1 500,00 €**. **Úprimné poďakovanie patrí všetkým bratom a sestram, ktorí napriek zložitej finančnej situácii prispeli svojimi darmi k tomu, aby sme spoločným úsilím zvládli túto finančne náročnú akciu, ktorej celkové náklady predstavujú sumu 2 991,00 €.** **Láska k Pánu Bohu, nášmu cirkevnému zboru, i k tejto obci a vzájomná súdržnosť nás opäť motivovali k tomu, aby sme zveľadili dielo našich predkov slúžiace nám všetkým.**

V obci s kostolom denne počúvame z veže tlkot kovových srdc – týchto nenahraditeľných hudobných nástrojov. Zvuk zvona by nás mal zastaviť a zvonenie kostolných zvonov by sme nemali brať ako vyrušovanie počas dňa, ale ako volanie Pána Boha zostať s Ním v kontakte, či už prostredníctvom modlitby alebo tichého premýšľania. Na zvone v jednom cirkevnom zbore je nápis: Keď vás budím, vstaňte. Keď sa lúčim plačte. Keď vás volám, prídte. Poviete si, obyčajný kus odliateho kovu. Ibaže so srdcom. V našej veži bijú tie srdcia dve, ak k tomu pridáme, každý aj to svoje bude to nádherná melódia.

AKO SVIETILA BOŽIA LÁSKA V LUBINE

Sidonia Horňanová a Eva Juríková

Prvá nedeľa po Svätej Trojici sa v Lubine niesla v duchu Kristovej lásky. Prežili ju spoločne dva cirkevné zbory Lubina a Modra-Kráľová, ktoré majú dlhoročné partnerstvo. Hostujúcou kazateľkou bola sestra seniorka Bratislavského seniorátu doc. Sidonia Horňanová. Za základ zvesti Božieho slova si zvolila text zo Skutkov apoštolov 2. kapitola, verše, 42 – 47 o živote prvého cirkevného zboru po zoslaní Ducha Svätého v Jeruzaleme.

Vo svetle života prvých kresťanov, ktorí denne navštevovali bohoslužobné zhromaždenie z čistej úprimnej lásky k Bohu, a nie z povinnosti, v kázni zazneli otázky: Je aj naša viera taká živá a úprimná ako prvých kresťanov? Dychtíme po živom Bohu? Pestujeme spoločenstvo aj mimo chrámu?

Viera prvých kresťanov sa tiež viditeľne prejavovala v láske k bližným – v konkrétnych skutkoch pomoci: mali spoločný majetok; delili sa, aby nikto netrpel núdzu. Prví

kresťania nemali spory o majetky. Láska prvých kresťanov bola neprehliadnuteľná aj zvonka a priťahovala do cirkvi ako magnet. Nebola to iba filantropia, láska ľudská, ale láska Božia, ktorú Duch Svätý rozliadol do srdc prvých kresťanov a ktorá sa rýchlosťou požiaru rozšírila po vtedajšej Rímskej ríši. Pretože hlavným nepriateľom lásky je sebeckto, máme prosieť o dar Ducha Svätého, aby nás naplnil nesebeckou i odpúšťajúcou Kristovou láskou, ktorá v tom druhom vždy vidí brata a sestru.

Po spoločnom obede nasledovala Akadémia k 100. výročiu úmrtia Milana Rastislava Štefánika. Prednášajúcim bol hosť generálmajor Svetozár Naďovič, ktorý v dvoch vstupoch pútať formou priblížil život a dielo M. R. Štefánika. Štefánik mal rád Taliansko, plánoval sa Taliansku venovať a mal rád Talianku. Všetka jeho snaha vyvrcholila najväčším úspechom v Taliansku v r. 1918, keď 21. apríla talianska vláda a Československá národná rada podpísali dohodu.

Návšteva Lubina 2019

V nej Taliansko uznalo vytvorenie Československej armády v Taliansku (légie) ako autonómnu súčasť Československej národnej rady a tiež uznalo Československo ako budúci štát. Aj 24. máj 1918 bol veľmi dôležitým dňom pre Štefánika, keď na Piazza Venezia pri oltári vlasti odovzdali zástavu československým legionárom. V ten deň Štefánika pre jeho prejav označovali za „kráľa Ríma“.

Vytvorenie Československej armády v Taliansku malo za následok, že Československá armáda v Taliansku už 8. decembra sa začala presunovať do novovzniknutej Československej republiky, aby vybojovala jej hranice, nastolila poriadok a predovšetkým bojovala proti maďarským bolševikom. Vybojovanie hraníc Československej republiky bolo Štefánikovým najväčším úspechom dosiahnutým v roku 1918, ktorý bol zároveň najšťastnejším rokom aj v jeho osobnom živote. Prednášajúci vyzdvihol postoj Talianov, ktorí významnou mierou pomohli k vzniku Česko-slovenskej republiky, osobitne vyzdvihol prínos šéfa talianskej armády maršala Diasa a predsedu vtedajšej talianskej vlády Orlanda.

Osobnosť M. R. Štefánika bola do veľkej miery formovaná evanjelicko-kresťanskou výchovou, ktorej sa Štefánikovi dostalo v rodine evanjelického kňaza v Košariskách. Pri výchove rodičia kládli dôraz nielen na náboženskú stránku, ale učili ho aj dôverovať Bohu, sebe a milovať svojich blížnych. Hodnoty, ktoré si priniesol z rodičovského domu, ho naučili byť zodpovedným, trpezlivým, húževnatým, takže sa nikdy nevzdával. Svedčia o tom aj Štefánikove výroky: „Ja sa prebijem, lebo sa prebiť chcem! Alebo „Nič nebolo pre mňa nemožné, pretože som chcel.“

Štefánik vždy vedel, čo chce a išiel za svojím cieľom. Miloval nadovšetko svoj národ, túžil vydobýť pre neho slobodu a uznanie vo svete. Stálo ho to veľa odriekania, hladovania, štúdia, skúmania, bádania a vyjednávania s vtedajšími politickými mocnosťami. Nebolo to vždy ľahké, ale on sa nebál

Návšteva Lubina 2019

a smelo šiel za naplnením vznešených nesebeckých cieľov. Nech spomienka na Štefánika je inšpiráciou pre lídrov vo svetskej aj v cirkevnej správe i dnes. „Skutočných lídrov, ktorí ukazujú, ako prekonávať prekážky a inšpirovať ostatných. Lúdi, ktorí pomáhajú tvoriť, chrániť a rozvíjať identitu Slovenskej republiky,“ ako to uviedol vo svojom prejave aj bývalý pán prezident Andrej Kiska pri tohtoročnom udeľovaní štátnych vyznamenaní osobnostiam Slovenska. Medzi vyznamenanými bol aj Svetozár Naďovič, ktorý na návrh Spoločnosti M. R. Štefánika bol ocenený *Radom Ludovíta Štúra I. triedy*.

Na službách Božích a na slávnostnej akademii sa aktívne zúčastnila aj mládež oboch cirkevných zborov príležitostnými básňami, spevom a hudbou a poslúžili aj spevokoly oboch cirkevných zborov. Na spoločnom podujatí sa zúčastnili aj veriaci z okolitých cirkevných zborov pod Javorinou.

Svetozár Naďovič

Ing. Svetozár Naďovič, ktorý na slávnostnej akademii v Lubine prednášal o M. R. Štefánikovi, je generálmajorom vo výslužbe, ktorý má za sebou bohatú vojenskú kariéru. V roku 1990 bol ustanovený za náčelníka Správy pre zabezpečenie odchodu sovietskych vojsk z Československa. Ešte počas pôsobenia v tejto funkcii ho vymenovali za náčelníka Hlavnej správy pozemných síl Československej armády, kde pôsobil až do rozdelenia Česko-slovenskej federatívnej republiky. Potom pôsobil v Armáde Slovenskej republiky v najvyšších funkciách až do odchodu do výslužby v r. 1997. Je neustále činný v Klube generálov Armády SR a s veľkou vervou sa venuje životu a dielu M. R. Štefánika.

V našej ev. cirkvi pôsobil 12 rokov ako seniorálny dozorca Považského seniorátu ECAV na Slovensku. Svetozár Naďovič oslávil 5. júla t. r. 80. narodeniny. Srdečne blahoželáme.

Ľudia v Lubine

*Lupene margariet odtráha
detská hra
„ľúbi ma, neľúbi“,
A tu zrazu hľa
Lubina,*

*holuby letiace k Javorine
belavé perie Karpát –
ľudia v Lubine
spod kôry duba
lyko vylúpnuté
cez luteránske cestičky*

*nové pnutie,
záhrada fary*

*Božie kvetstvo
záľuba chlapca Holubyho
kostolík s upreným
oltárnym okom*

*obraz ukrižovaného Krista
s bohatým kovovým ornamentom
kol chóra,*

*za máčny mak
kto má čo za lubom
to si tam ukladá, schová,
pohostinná ľúbivá Lubina*

*vložím si ťa
do herbára
svojho poznania...*

Jozef Trtol, jún 2019

Polročné bilancovanie u hasičov v Miškech Dedinke

Autor článku a foto: Ing. Juraj Saukulič, tajomník DHZ Miškech Dedinka

Pol roka ubehlo ako voda a my- dobrovoľní hasiči z DHZ Miškech Dedinka by sme Vás, milí čitatelia, chceli informovať o našej činnosti.

Pri bilancovaní minulého roku 2018 sa dobrovoľní hasiči stretli 9. 2. 2019. Výročná členská schôdza hasičov sa už tradične uskutočnila v Osvetovom dome Dr. Milana Hodžu. Rokovanie zahájil a riadil tajomník zboru, Juraj Saukulič, v súlade so Stanovami Dobrovoľnej požiarnej ochrany SR. Hlavnými bodmi rokovania hasičov z Miškech Dedinky bolo vyhodnotenie plánovaných úloh z roku 2018, ktoré zhrnul vo svojej správe o činnosti veliteľ Dobrovoľného hasičského zboru Miškech Dedinka, Ivan Krúpa.

DHZ a CS Škoda zraz

No ani v roku 2019 hasiči z Miškech Dedinky nijako nezaostávajú v ich dobrovoľnej hasičskej činnosti. K dnešnému dňu vykonali množstvo protipožiarnych asistenčných hliadok, medzi ktorými môžeme spomenúť protipožiarnu asistenčnú hliadku v Elster s.r.o. Stará Turá (13. 2. 2019), na vrchu Roh pri príležitosti Podjavorinských folklórnych slávností (11. 5. 2019), na Lubinskej kose (25. 5. 2019), na Chríbe pri príležitosti spomienky na upálenie Jána Husa (4. 7. 2019), na tohtoročnej Traktoriáde ktorá sa konala 6. 7. 2019. Zatiaľ poslednými v tomto roku boli protipožiarne asistenčné hliadky na Rohu pri príležitosti koncertu kapely Desmod (27. 7. 2019), na Veľkej Javorine, pri každoročnom Stretnutí bratov Čechov a Slovákov (28. 7. 2019) a opäť na Rohu na 7. ročníku CS zrazu automobilov Škoda (9. a 10. 8. 2019).

DHZ a Oteckovia

Ako už býva dobrým zvykom, hasiči z Miškech Dedinky aj v tomto roku využili svoju silu a skúsenosti pri tradičnom stavaní májov pred Osvetovým domom a pred hasičskou zbrojnicou v Miškech Dedinke. V mesiaci máj poskytol DHZ Miškech Dedinka rozhodcov na Územnú súťaž Dobrovoľných hasičských zborov, ktorá sa konala 8. 6. 2019 v Čachticiach.

Naši dobrovoľní hasiči sa okrem iného venujú aj ukázkam svojej činnosti pre našich najmenších. Nebolo tomu inak ani v tomto roku. V dňoch 24. a 25. mája 2019 predviedli svoje

DHZ Miškech Dedinka

umenie deťom pri príležitosti ich medzinárodného dňa vo firme Elster s.r.o. v Starej Turej. Prvý deň sa hasičskému umeniu a technike prizerali prváčikovia zo staroturanských škôl a druhý deň patrilo deťom zamestnancov firmy Elster s.r.o. Ukážky pre deti z detských táborov sa konali na vrchu Roh, kde boli tieto deti ubytované. Najprv to boli deti z tábora z obce Tomášov

DHZ v akcii

(10. 5. 2019) a neskôr deti z Detského folklórno tanečného tábora, ktorý sa konal v moteli Roh v dňoch 22.–26. 7. 2019. Hasiči deťom predviedli použitie prenosných hasiacich prístrojov, vybavenie hasičov aj hasičského automobilu a samozrejme hasenie pomocou technických prostriedkov hasičského automobilu Iveco Daily. Deti si vyskúšali držať prúdnicu, hasiť pomocou hasiacich prístrojov, časti hasičskej uniformy a previezli sa v hasičských autách.

V tomto roku sa sformovali tri skupiny preventívnych protipožiarnych hliadok, ktorých úlohou je vykonávať preventívne protipožiarne kontroly u občanov obce Lubina. Kontroly sa vykonávali v mesiaci marec.

S nástrahami počasia a prírody museli hasiči bojovať doteraz v troch prípadoch. Najskôr to bol zásah pri požiari suchej trávy (19. 4. 2019) a neskôr si búrky vyžiadali technický zásah pri vytápaní rodinného domu v Hrnčiarovom (22. 5. 2019) a pri odstraňovaní popadaných stromov u Rubaninských 1. 7. 2019. Technický zásah dobrovoľných hasičov si vyžiadala aj dopravná nehoda v obci Lubina 197 (24. 7. 2019).

Odobovanie defibrilátoru

Aj počas tohto roku sa dobrovoľní hasiči z Miškech Dedinky nenechávajú zahanbiť a vzdelávajú sa vo svojej dobrovoľníckej činnosti. 26. 4. 2019 im bol odovzdaný Automatický externý defibrilátor (AED), ktorý bude neoceniteľným pomocníkom v prípade potreby a s ktorým sa

naši hasiči museli naučiť narábať. Aj týmto spôsobom by sme chceli poďakovať obecnému zastupiteľstvu a starostovi obce Lubina za kúpu AED a poslankyni obecného zastupiteľstva Bc. Lenke Vojtekovej za finančný dar na dokúpenie detských elektród k AED. 16. 6. 2019 absolvovali hasiči z DHZ Miškech Dedinka protipovodňové cvičenie na Dubníku. V ten istý deň prebiehalo aj fotenie hasičskej techniky do hasičských kníh pánom Milanom Dermekom.

V neposlednom rade sa naši dobrovoľní hasiči starajú aj o technické vybavenie vozidiel. 22. 7. 2019 dali v Handlovej namontovať navijak na hasičské auto Iveco Daily. A pred tým v marci s ním absolvovali prehliadku na STK v Novom Meste nad Váhom.

Okrem spomínaných akcií je potrebné pripomenúť a informovať aj vás, milí čitatelia, že aj v roku 2019 sme boli opäť registrovaní v zozname prijímateľov 2% z daní fyzických a právnických osôb. Každému prispievateľovi patrí naša veľká vďaka. Veľmi si ceníme každý jeden finančný príspevok, lebo aj vďaka tomu sa mohlo spraviť veľa práce a nakúpiť materiálno technické vybavenie, ktoré by sa len ťažko kupovalo bez týchto finančných prostriedkov.

Spomienka na konfirmáciu

Autor článku a foto: Milan Machajdík

Dnešná doba je rýchla a dosť iná, ako tá, ktorú si pamätám pred sedemdesiatimi rokmi. Je plná technológií, prístrojov, zariadení a komunikácie ich prostredníctvom. Prístup k informáciám je podstatne jednoduchší a z internetu je možné získať poznatky z rôznych vedných, zdravotných a spoločenských oblastí.

Bohužiaľ nenájdem tam to, čo bolo v tom čase pre nás samozrejmosťou – viera, láska a dobré rodinné a susedské vzťahy. Viera bola prvoradá a v každej evanjelickej rodine každodenne sa čítala Biblia a deň sa začínal i končil modlitbou celej rodiny. Zaujímavé bolo, že starší ľudia, prakticky bez vzdelania, nakoľko do maďarskej školy chodili len cez zimné mesiace vedeli Bibliu aj vysvetľovať, na čom mal zásluhu brat farár, ktorý často navštevoval rodiny po kopaniciach a viedol ľudí k čítaniu a vysvetľovaniu prečítaného. Narodil som sa a vyrastal v obci Lubina, peknom kraji pod Javorinou v dobrej kresťanskej rodine. Božia prítomnosť a viera v Pána mi bola vštepovaná od útleho detstva tak, že aj keď Pána Boha nevidíme, denne je viditeľná jeho milosť v tom, že žijeme, dáva nám potrebné veci, riadi a spravuje celý svet, vidíme všade jeho Stvoriteľské dielo.

Návšteva bohoslužieb každú nedeľu bola samozrejmosťou aj napriek tomu, že sme chodili 8 km pešo. Poobede sme mali Nedeľnú školu /niečo podobné ako detská besiedka/ v základnej škole vzdialenej 3 km. Rodičia a starí rodičia /otcovia obidvoch rodičov boli dlhoročnými presbytermi/ mi vysvetľovali, že účasť na bohoslužbách a Nedeľnej škole je súčasťou prípravy na konfirmáciu, vysvetľovali mi aj jej význam pre mňa/. Zdôrazňovali mi, že konfirmácia je slávnostný akt, keď mladý človek sám za seba vyzná pred cirkevným zborom svoju vieru, prizná sa k svojmu krstu a je následne slávnostným spôsobom prijatý za dospelého člena cirkevného zboru. Počas konfirmačnej návštevy som sa tešil na deň, keď budem môcť verejne potvrdiť svoj krst. Všetko prebiehalo v bázni, pokore a snahe čo najlepšie obstáť pri

slávnostnom akte, ktorý pre 30 konfirmantov bol 15. 5. 1948 v miestnom chráme. Rodičmi mi bolo vysvetľované, že konfirmáciou prechádza zodpovednosť za svoju vieru na mňa, aby nevychladla potrebujem spoločenstvo ku ktorému som pozvaný na Službách Božích, biblických hodinách, stretnutiach dorastu a mládeže. Mám sa snažiť tak, aby celý môj život bol pre iných pozvaním ku Kristovi.

Záverom chcem povedať, že tak ako to je v živote každého človeka aj u mňa bolo obdobie, keď viera nebola dostatočná z rôznych príčin, ale posledných 36 rokov hlavne po zoznámení sa s manželkou došlo k tomu, že viera, láska a rodinný život sa stali prioritné v mojom živote. Mám radosť, že náš cirkevný zbor najmä v poslednom čase pod vedením brata farára a sestry farárky nám dáva širokú možnosť duchovného pôsobenia. Je na moju škodu, že v poslednom čase sa zo zdravotných dôvodov nemôžem zúčastňovať podujatí v priebehu týždňa na ktorých sme sa s manželkou pravidelne zúčastňovali.

Konfirmanti CZ ECAV Lubina 1948

**UZÁVIERKA ĎALŠIEHO ČÍSLA NOVÍN LUBINČAN BUDE
DŇA 15.10.2019!**

So Štefánikovou spoločnosťou za poznaním i kúskom raja...

Autor článku a foto: Oľga Hrabovská

Už viac ako 20 rokov sa zúčastňujeme poznávacích zájazdov, ktoré organizuje emeritný učiteľ Mgr. Peter Uhlík z Brezovej p/B. V druhej polovici júla t.r. sme smerovali do Drážďan, perly Saského Nemecka, ktoré leží na oboch stranách Labe.

Frauenkirche

Naším cieľom boli najzaujímavejšie kultúrne pamiatky -- Zwinger a Frauenkirche. Žiaľ, Zwinger, palác umeleckých diel a vzácných zbierok, bol zatvorený (navštívili sme ho na predchádzajúcich zájazdoch), tak sme našu pozornosť upriamili na **luteránsky Frauenkirche – Kostol Matky Božej**. Chrám bol zničený pri bombardovaní Drážďan vo februári 1945. Ruiny kostola spolu so zvyškami kameňov boli ponechané v centre mesta ďalších 45 rokov. Krátko po skončení 2. svetovej vojny sa začalo s číslovaním a konzervovaním zvyšných kameňov a trosiek. Rekonštrukcia trvala veľmi dlho a znova vysvätený bol až 30. októbra 2005. Kostol je majestátny zvonku a krásny zvnútra!. Do výšky 67 m sa dá vystúpiť po 198 schodoch, odkiaľ je panoramatický výhľad na celé mesto. Bol to pre mňa povznášajúci pocit a neodradili ma od prehliadky

Typický dom Lužických Srbov

ani moje roky, ba ani môj titánový kĺb. Najvýraznejším stavebným prvkom kostola je kupola, zvaná Kamenný zvon, čnejúca do výšky 95 metrov.

Z Drážďan sme sa presunuli do známeho Meisenu -- mesta porcelánu. Odtiaľ sme na druhý deň smerovali do oblasti Lužického Srbska.

Lužickí Srbi sú najmenší slovanský národ. Žijú v Nemecku v povodí horného toku rieky Sprévy. Sú to potomkovia Polabských Slovanov, ktorí sa ubránili germanizácii. Obývajú územie Lužice, ktoré je časťou nemeckých spolkových krajín Sasko a Brandenbursko. Žije ich tu takmer sto tisíc, najmä v okolí miest Bautzen a Cottbus. Zachovali si svoje tradície, zvyky, kroje, sú dvojazyční (lužická srbčina a nemčina). Po náboženskej stránke sú Lužickí Srbi rozdelení na dve skupiny -- časť vyznáva rímskokatolícke náboženstvo a časť patrí k evanjelickej cirkvi augsburského vyznania. Po vzniku zjednoteného Nemecka im ústava zaručuje všetky ľudské a občianske práva.

Na rieke Spréve

V zložitých prírodných i národnostných podmienkach vytrvali Lužickí Srbi celé storočia. **Na početných ostrovcích rieky si vybudovali domov**, pestovali zeleninu – najmä uhorky – chovali domáce zvieratá. Z ostrovčeka na ostrov sa presúvali len loďkami, deti už od troch rokov vedeli sa bezpečne pohybovať po kanáloch. Domorodci na loďkách zväzali seno, navštevovali susedov, prevážali domáce zvieratá a plavili sa za obchodom. S bohatým nákladom uhoriek sa plavili týždeň až do Berlína. Dnes je táto oblasť pre turistov naozaj kus raja, ale pre tých 120 obyvateľov, ktorí tu žijú a pracujú – domov, ktorí im zanechali predkovia a ich povinnosťou je ho udržiavať a zveľaďovať pre ďalšie potomstvo.

Na tretí deň sme sa presúvali cez Sasko a České Švajčiarsko na zaujímavý **Skalný hrad Sloup**, ktorý v r. 1847 navštívili

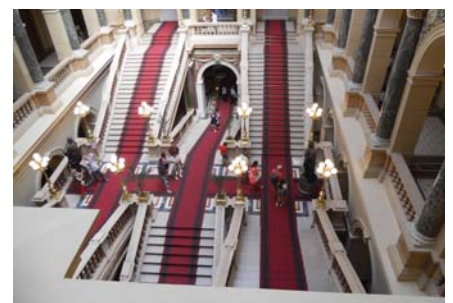
Naše korene sú v Lubine-
MUDr. M.Šangalová, Prof.J. Špitková,
Ing. O.Hrabovská

i cisár Franz Jozef I. so svojimi dvomi bratmi. A už sme sa ponáhľali do Prahy, kde nás čakal príjemný a komfortný pobyt v Baroku, v našom obľúbenom penzióne. Pochutnali sme si na ich špecialite -- vynikajúcej sviečkovej s brusnicami.

V Prahe, ako pri každej návšteve, sme sa šli **pokloniť na Petřín M. R. Štefánikovi**, kde aj hviezdáreň nesie jeho meno. Navštívili sme Národné múzeum na Václavskom námestí, kryptu, v pravoslávnom kostole Cyrila a Metoda, kde skončili svoj život odvážni parašutisti Gabčík, Kubiš a ich spolubojovníci zo skupiny ANTROPOID, vyšli sme na terasu Tančiaceho domu, odkiaľ je prekrásny výhľad na Prahu...

Znavení horúčavou, sadli sme si do klimatizovanej električky a v tieni stromov areálu Břevnovského kláštora sme si pozreli barokový kostol. Tu majú mnísi i svoj pivovar a tak sme posedeli pri dobrom čiernom pive a šunkových chlebičkoch. Oddýchnutí sme sa dovezli električkou na Malú stranu, prepíli sme sa pomedzi čínskych turistov cez Karlov most, Staromestské námestie a v únavnej horúčave sme sa osviežili plzenským pivom u Pinkasu.

S úctou a vďakou sme si spomenuli na herečku a priateľku našej spoločnosti, ktorá nám často oživila náš pobyt recitáciou – **Gabrielu Vránovú**. Za všetkých

Impozantný vstup do Národného múzea

Na hrobe G. Vránovej

položil kyticu kvetov a zapálil sviečku na Vinohradskom cintoríne Mgr. Uhlík.

Nezabudnuteľný dojem v nás zanechalo zrekonštruované **Národné múzeum**, bolo to nad naše očakávanie! Vystupovali sme po reprezentačnom schodisku až na druhé poschodie, kde na nás dýchla história z obrazov znázorňujúci výjavy zo života Přemysla oráča, Cyrila a Metoda, Karola IV. a Jána Amósa Komenského. Po všetkých štyroch stranách sú busty zakladateľov, mecenášov a významných osobností pri zrode múzea. Zišli sme dolu k **Pantheonu** (chrám, kde sa uctievali božstvá). Je to najkrajší priestor v strede budovy, sú tam sochy a busty významných osobností. Žiaľ z našich som uvidela len Jána Kollára a P.O. Hviezdoslava, zo žien len cisársku Sisi a Boženu Nemcovú. K Masarykovi a Benešovi mi chýbal Štefánik (alebo som dobre nevidela?).

V bočnej časti múzea nás upútala expozícia „**Rytieri nebies**“ venovanej československým letcom, ktorí slúžili v Royal Air Force (RAF). Bolo ich takmer 2 tisíc a mali dôležité poslanie v boji proti nemeckým okupantom. Žiaľ, doma mnohých v 50-tych rokoch minu-

Meditačná záhrada

Účastníci zájazdu

lého storočia väznili a uznania sa im dostalo až po roku 1989.

Jeden deň v Čechách patrili návšteve **Mariánskych Lázní**. Je tam Park Bohemium, kde je 60 dokonalých modelov významných stavebných a technických pamiatok ČR. Pekná je i kolonáda. Pred horúcim slnkom sme sa ukryli do príjemného prostredia kaviarničiek a vychutnali sme si marhuľové knedlíčky a kávu.

Tešili sme sa na Plzeň a **Meditačnú záhradu Ľuboša Hruška**. Plk. Ľuboš Hruška (1927-2007), spoluväzeň nášho priateľa a čitateľom známeho plk. Františka Bíma bol odsúdený na 18 rokov väzenia za vlastizradu. Bol mladým dôstojníkom a po roku 1948-49, keď zatvárali účastníkov západného odboja i partizánskych veliteľov, utekal cez Šumavu. Chytili ho a väznili na Pankráci, Ruzyni, v Leopoldove... Vo väzení sa stretol s významnými osobnosťami i cirkevnými hodnosťami, ktorí ho presvedčili o tom, že nenávisť ničí človeku dušu a nenájde svoj pokoj dovtedy, kým neodpustí

ktorý zdedil po rodičoch, premení na okrasnú záhradu, ktorá bude miestom nádeje, pravdy a odpúšťanie. Bude slúžiť všetkým a každému, kto sem príde premýšľať o hodnotách života s odkazom: **Nikdy nezabudnite, čo dokázal urobiť človek človeku!**

Po 30.rokoch usilovnej a cielavedomej práce bola záhrada ako **Pamätník obetiam zla** v r. 1990 otvorená. Jej súčasťou je i krížová cesta a kaplnka. Od r. 1995 je záhrada pod správou Plzeňského biskupstva.

Posledný deň zájazdu, na ceste domov, sme sa v Brne venovali prehliadke **secesnej vily** nášho významného architekta **Dušana Jurkoviča**. Bola postavená v r. 1906 -- na tú dobu so všetkým komfortom (ústredné kúrenie, kúpeľne, splachovací záchod...). V interiéri dominuje veľká hala s drevenými stĺpmi a ľudovou ornamentikou. Veľmi pekne je riešená i záhrada, ktorú si Jurkovič tiež sám navrhol.

Brno je známe tiež architektonickým skvostom – **Vilou Tugendhat**. Je to dielo modernej svetovej architektúry, postavené v r. 1928-30. Majitelia boli Židia a tak na jeseň 1939 im vilu zhabalo Gestapo a oni si zachránili iba holé životy. Čitateľom je známy obraz zo záhrady, keď dvaja premiéri -- Klaus a Mečiar -- tam rozhodli o rozdelení ČSR. Žiaľ, do vily sme sa nedostali, vstupenky sú vypredané na polroka dopredu. Možno nabadúce.

Bol to vydarený zájazd v spoločnosti príjemných a empatických ľudí. Veľa sme videli a tešili sme sa zo všetkého, čo sme zažili. Už roky cestujeme po Európe – po stopách histórie, na krásne turistické miesta. Tie poznatky a zážitky obohacujú náš vnútorný svet a to je naše trvalé bohatstvo o ktoré nás nikto a nič nepripraví.

Vila D. Jurkoviča

i svojim nepriateľom. Lebo odpustenie človeka zbaví farchy hnevu a získa pokoj v duši. Takto zmierený sa rozhodol, že pokiaľ väzenie prežije, svoj ovocný sad,

Keď človek človeku bol bratom...

Autor článku a foto: Oľga Hrabovská

Je to už desať rokov, čo rodina Klimová z Podkozíniac bola ocenená za pomoc židovskej rodine Friederovcov – medailou Spravodliví medzi národmi.

V Novom Meste n. V. žila silná a početná (cez tisíc občanov) židovská komunita. Mali svoje školy, obchody, boli šikovní remeselníci i múdri lekári a advokáti. Nažívali v dobrej zhode s ostatným obyvateľstvom. Až do doby, kedy počas Slovenského štátu v čase 2. svetovej vojny, museli nosiť na viditeľnom mieste žltú Dávidovu hviezdu. Zatvárali im obchody, ordinácie, kancelárie, vyhánali z domovov a odvážali v dobytých vagónoch do koncentračných táborov.

Veľa našich ľudí si v dobrom spomína na mnohé židovské rodiny. Kúpovali u nich „partičku“ na hauzírky, chodili do ich ordinácií, advokátskych kancelárií a mnohým židovským rodinám predávali maslo, mlieko, hydinu... A tak u niektorých prerástli vzťahy až do rodinného priateľstva.

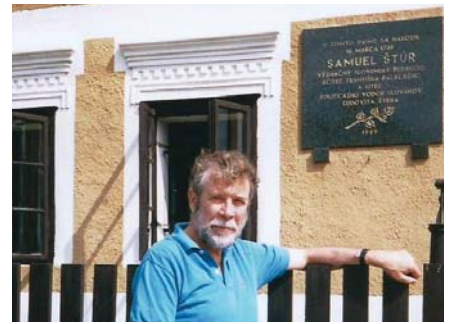
Tak to bolo aj medzi rodinou Friederovcov a Klimovcov. **Bratia Friederovci – Armin bol novomestský rabín a Emanuel učiteľ.** Odolávali spolu so svojimi súkmeňovcami aroganciam vtedajšieho režimu. Už v r. 1939 postavili židovský starobinec a sirotinec – **Ohel David** (dnešný detský domov v časti Klčové), kde našlo útočisko cca 280 ľudí. Z darov a zbierok pristavali ďalšie budovy, mali svojho lekára MUDr. Hubera, patričné lekárske vybavenie, jedáleň, kde bezplatne poskytovali stravu tým, ktorí to potrebovali. Riaditeľom celého objektu bol rabín Armin Frieder. Bol obetavý i **humánne založený** a niekoľkokrát navštívil vtedajšieho prezidenta Tisa s prosbou o **záchranu Židov**. Apeloval na jeho kresťanské poslanie ako kňaza a spravodlivosť, ako hlavy štátu. **Žiaľ,**

rabínove prosby neboli vyslyšané! Múzeum holocaustu v Seredi má o tom dôkazy.

V sobotu 2. septembra 1944 prišlo do Nového Mesta n.V. nemecké vojsko a nemecký mestský náčelník Hilvik si vyžiadal od okresného náčelníka zoznam všetkých Židov. Vtedy rabín Frieder vyzval svojich súkmeňovcov, aby odišli do úkrytov, lebo budú deportovaní do koncentračných táborov. Svoju ženu, malého syna a dcérku poslal do Banskej Bystrice. Žiaľ, cestu im zahatala strelba esesákov, prežil len postrelený 6-ročný Gideon. Zachránili ho partizáni a dali do opatery rodine pri Donovaloch –osada Buly.

Brat rabína – učiteľ Emanuel odišiel so ženou a 3-ročnou dcérou Pirkou na lubinské kopanice, do Podkozíniac, k rodine Klimovcov. Tam im v hornej časti domu vybudovali bezpečný úkryt pred Nemcami a gardistami. V takých ťažkých podmienkach pomerne spokojne obidve rodiny nažívali až do konca vojny. Potom sa odsťahovali do Nového Mesta, žili v dome na námestí, skoro sa však odsťahovali do Bratislavy a v r. 1949 do Izraela.

V júli 1990 navštívili Friederovci syna svojich záchrancov -- **prof. Klimu** v Podkozíniacoch a do rodinnej kroniky napísali: „*Vďačne spomíname na rodinu Martina a Evy Klimovcov so synom Milanom, ktorí nám prenajali byt a tým vlastne zachránili život, ináč by nás boli Nemci pochytili a deportovali. My sme podporovali tajne partizánov a tí nám dali sfaľovanú legitimáciu, že sme lubinskí obyvatelia. Prišli sme teraz z Izraela, kde bývame od októbra 1949. Pamiatka dobrým ľuďom, ktorí obstáli a zachovali zákon „Miluj bližného svojho ako seba samého.“ Vďaka patrí i Milanovi, ten nám pomáhal v zásobovaní potravinami,*

Gideon Frieder

ktoré doniesol zo Starej Turej. S vďakou Emanuel, Helenka a Pirka“.

Na úkryt svojich rodičov prišiel sa v r. **1992** pozrieť syn **Ariel Frieder** (narodil sa po vojne) s manželkou Ráchel. V r. **2009** prišiel i so synom Orenom.

Našu Lubinu, múzeum a dom Klimovcov navštívil v r. **2002** aj **Gideon**, syn posledného novomestského rabína Armína Friedera. Žil takmer 30 rokov v Izraeli, v kde ho po smrti otca zobral strýko Emanuel. Od r. 1978 žije v USA, na Univerzite Georzea Washingtona prednáša informačné technológie.

Po 65 rokoch -- 25. októbra 2010 prišla do Lubiny aj **Pirka Friederová** so svojím manželom, dcérou a dvomi synmi. So záujmom si prezreli lubinské múzeum, zvlášť expozíciu, na ktorej je fotodokumentálny materiál o záchrane Židov, ďakovné listy Friederovcov a medaila Spravodliví medzi národmi.

V **nedeľu 4. augusta** t. r. sme privítali najmladšieho syna Friederovcov **Raphaela** (narodil sa v Izraeli) s priateľkou Deborah. Je vyštudovaný psychológ a dobrý spevák. Spolu s Deborah spievajú pri rôznych slávnostných príležitostiach židovské piesne. Žijú v New Yorku. Ich prvá cesta

Pred domom Klimovcov Zľava M. Ostrovský, Raphael Frieder, Deborah, dcéra Prof. Klimu, O. Hrabovská

Na židovskom cintoríne v Seredi

Pomník obetiam holocaustu v Seredi

Otec a syn

viedla do domu Klimovcov. Privítala nás dcéra prof. Klimu. Žije v Brne, ale rada chodí na chalupu. Z bohatej zbierky svojho otca dala Raphaelovi na pamiatku pekný maľovaný tanier. Ten do ich rodinnej kroniky napísal: „Som veľmi rád, že som mohol navštíviť dom rod. Klimovcov, ktorá počas 2. svet. vojny schovávala mojich rodičov -- Emanuela a Helenku, spolu s mojou malou sestrou Pirkou. Boli to odvážni ľudia, pomohli im skrývať sa a tak zachránili ich životy. Navždy si zapamätám túto návštevu a rod. Klimovej budem vďačný do konca svojho života“.

Rozprávali sme im i o osudoch Vrba a Wetzlera, ktorí po úteku z Oswienčimu bojovali cez Povstanie v partizánskej skupine Miloša Uhra. Naši hostia prejavili záujem o pamätník SNP v Rohu a v úcte položili kamienky k pamätným doskám obidvoch hrdinov.

Silný dojem na nich zanechala expozícia v našom múzeu, kde je bohatý

Pirka Frieder s dcérou a prof. Klimom

fotodokumentačný materiál a medaila i dekrét Spravodliví medzi národmi. Veľmi ocenili nielen expozíciu, ale aj fotodokumentáciu z návštev rodiny, ba i spomienku v knihe Lubina vo vojnových príbehoch.

Naši vzácní hostia prejavili záujem vidieť dom, kde bol zriadený Ohel David. Dostali sme sa do vnútorných priestorov a k pamätným tabuliam, ktoré Raphael čítal v hebrejčine. Prezreli sme si i vilu, kde bol rabinát, žiaľ objekt je obohaný plotom a neprístupný.

Naša cesta viedla do Múzea holocaustu v Seredi. Tam sme strávili veľa času, pretože bohaté exponáty mali pre nás nielen veľkú výpovednú hodnotu, ale pre našich hostí to bol neuveriteľne silný citový zážitok. Zvlášť pre Deborah, ktorá si nevedela vysvetliť ako sa môže človek k človeku tak nedôstojne správať, prečo im upierali právo na život? Veľa otázok zostalo nezodpovedaných. Veľmi priateľský a ústretový bol riaditeľ

Zprava: Prof. Klimo, Ariel Frieder so synom Orenom

múzea PhDr. Martin Korčok so svojimi spolupracovníkmi. Pri káve sa snažil zodpovedať mnohé otázky našich hostí.

Na židovskom cintoríne v Seredi našiel Raphael aj hrob svojej starej mamy. Zastavili sme sa i pri pamätníku v parku a v tichom zamyslení sme pokračovali do Lubiny. Na ďalší deň sme mali dohovorené stretnutie v Piešťanoch. Vyznali sa nám so svojich pocitov pri návšteve nášho kraja so slovami, že s vďakou budú spomínať na všetko, čo tu zažili a sú nesmierne šťastní, že tu našli priateľov...

Aj my sme sa veľmi tešili z ich návštevy, a naše stretnutie bolo dôkazom toho, že ľudia si môžu byť blízki bez ohľadu na náboženstvo, národnosť, politické názory... A veríme, že tie zlé časy, keď človek človeku bol katom, sa už nikdy nevrátia!

Čo v „lubinských spomienkach“ nebolo...

Text : Vlasta Drgoncová, foto: rodinné albumy

NEBEZPEČNÝ KAKTUS

Nezverejnený príbeh ku kapitole „Hudbou žije, hudbou radosť rozdáva“ – spomína Dušan Rojko

Počas môjho pôsobenia v Clube 64 sme okrem svadiieb, spoločenských podujatí a tanečných zábav, hrávali aj na oslavách MDŽ, pri ktorom sa dobre zabávali nielen ženy, ale aj my muži.

Náš kolega Janko, veľmi spoločenský človek a humorista, pracoval vtedy v Palme v Novom Meste n/V. V Palme bolo zamestnaných veľa žien, takže to bola vynikajúca príležitosť pre oslavu MDŽ. Tých pár mužov, ktorí tu pracovali, mali čo robiť, aby všetky ženy vytancovali pri muzike. Náš Janko sa však už pred účinkovaním dostal so svojimi kolegynami pri vítku do dobrej nálady, takže nebol príliš schopný pokračovať v kultúrnom programe. Situáciu sme vyriešili tak, že sme narychlo zavolali nášho spolužiaka Mira, výborného muzikanta, ktorý vedel tiež hrať na klávesy a okrem toho robil iba kúsok odtiaľ - v neďalekej VUME. Zábava

bola v plnom prúde, všetci sa dobre bavili a náš klubový kolega Jano celkom zabudol na svoje umelecké poslanie, ktoré tu mal plniť. Roztancované kolegyně mu neustále nalievali a Jano sa pri nich vznášal v príjemnom opojení... až stratil rovnováhu a spadol do kvetín pod pódium, medzi ktorými mal čestné miesto aj veľký kaktus s dobre vyvinutými dlhými pichľiacmi. Nuž a tie sa mu aj cez oblek poriadne pozapichovali do kože po takmer celom tele. No a bolo po zábave! Veľká bolesť ukončila jeho radovánky.

A neviem ako by bol náš Janko skončil, nebyť jeho obetavej manželky, ktorá mu na druhý deň tých tisíc drobných pichľáčikov pinzetou pomaličky povytáhovala. Ved' čo by neurobila pre svojho uboleného manžela!

Kuriozitou bolo však ešte aj to, že peniaze, ktoré sme pri hraní zarobili, Jano ako náš pokladník rozdelil rovnakým dielom medzi nás všetkých, s výnimkou Mira. Myslel si totiž že on tam prišiel hrať len tak – pre vlastné potešenie.

My sme mu však celú situáciu objasnili a tak bol nakoniec rovnakým dielom odmenený aj Miro. A ubolený Jano, ktorý oneskorene pochopil, čo sa v ten večer udialo, sa svojho podielu zriekol.

Rok 1975. Spievajúci Dušan (prvý zľava) s kapelou Club 64.

V náhradnom termíne boli Jedenástky pod Javorinou podujatím na výbornú

Autor článku: Milan Dunajčík | Foto: Ján Jarábek

Hoci museli usporiadatelia 21. ročníka Jedenástok pod Javorinou pôvodný termín pre nepriaznivé počasie (úradoval silný dážď) o týždeň preložiť, i v náhradnom termíne sa ho zúčastnilo 214 štartujúcich zo širokého okolia.

Aj keď pôvodný dážď vystriedalo úmorné teplo, všetci súťažiaci, zapisovateľky, brankári, ako i rozhodcovia a organizátori, zvládli podujatie na výbornú.

Na svoje si prišli detičky, ktoré sa počas súťaže vyšantili v skákacom hrade, ktorý poskytol PreVak Stará Turá.

Hralo sa na osem základných kôl, keď do samotného finále postúpilo 18 najlepších súťažiacich. Celý maratón, kým boli vyhlásené konečné výsledky, trval takmer 5 hodín.

Vítaz súťaže (**Matúš Majtás**-MFK Stará Turá), musel premeniť neuveriteľných 24 pokutových kopov. Okrem putovného pohára starostu obce Lubina si odniesol i horský bicykel. Druhé miesto obsadil **Juraj Tomko** (TJ Lubina kopanice) – vyhral televízor, 3. miesto **Miloš Peťovský** (TJ Lubina kopanice) – vyhral tablet, 4. miesto **Karol Krajščák** – vyhral kosačku, 5. miesto **Hrabovský** (Slovan Beckov) – vyhral športový vak.

Poďakovanie patrí najmä brankárom Miklašovi, Strelníkovi, Bakovi, Mikušovi, Haruštiakovi a Kozicovi, ktorí nemali v horúcom počasí ľahkú úlohu a úmorne sa vrhali proti kopom súťažiacich strelcov.

Vítazom súťaže brankárov sa stal domáci brankár **Strelník**, ktorý vychytil 27 pokutových kopov. O druhé miesto sa delili Mikláš s Bakom, ktorí mali spoločne 23 úspešných zásahov.

Ceny najlepším odovzdávali starosta obce Lubina Ing. Martin Beňatinský a čestný predseda TJ Lubina kopanice Milan Dunajčík.

Vítazi jedenástok pod Javorinou

Nad regulou súťaže dohliadali mladí perspektívni rozhodcovia Juraj Foltín a Damián Pavlovič. Nakoniec zvíťazili všetci, ktorí sa na tomto podujatí zúčastnili. Zároveň chcem poďakovať zvukárom, sponzorom a všetkým priaznivcom športu, ktorí prišli podporiť toto pekné podujatie. Organizátori sa už dnes tešia na 22. ročník tohto podujatia.

57. ročník turnaj O pohár kpt. Miloša Uhra

Autor článku: Milan Dunajčík | Foto: Ján Jarábek

V ideálnom futbalovom počasí sa v športovom areáli TJ Lubina kopanice dňa 14.7.2019 odohral už 57. ročník tradičného futbalového turnaja O pohár kpt. Miloša Uhra, ktorý je možno jeden z najstarších na Slovensku. Po nástupe všetkých mužstiev otvoril turnaj čestný prezident Milan Dunajčík a k súťažiacim sa prihovoril starosta obce Lubina Ing. Martin Beňatinský ako i tajomníčka ObV SZPB Ing. Simona Štepanovicová. Hralo sa systémom každý s každým.

Výsledky:

FC Stráni-Lubina kopanice 3:0, OŠK Kostolné-Potvorice 1:1, Lubina kop.-Potvorice 0:2, Stráni-Kostolné 1:0, Kostolné-Lubina kop. 1:1, Potvorice-Stráni 1:1

Celkové poradie turnaja:

1. FC Stráni	5:1	7
2. Potvorice	4:2	5
3. Kostolné	2:3	2
4. Lubina kopanice	1:6	1

Vítazné družstvo FC Stráni

Poďakovanie patrí všetkým sponzorom, zúčastneným, družstvám, rozhodcom a hlavne organizátorom, ktorí pripravili toto pekné športové nedeľné podujatie. Organizátori sa už dnes tešia na 58. ročník.

Vít'azom turnaja Lubina

Autor článku: Emil Janovic | Foto: Eva Jarábková

Už po desiatykrát OŠK Lubina usporiadal tradičný futbalový turnaj vo futbale Memoriál Jána Sadloňa, bývalého predsedu OŠK Lubina, na ktorom sa stretli priaznivci tohto športu. Na tomto turnaji sa stretli tieto futbalové mužstvá: TJ Krajné, TJ Nová Lhota/ČR/, OŠK Lubina, ŠK Vračuňa. Vít'azom tradičného futbalového turnaja sa stali hráči OŠK Lubina po týchto výsledkoch:

Krajné – Vračuňa	2:2	(1:0), na penalty 5:4
Lubina – Nová Lhota	5:0	(1:0)
Nová Lhota – Krajné	0:3	(0:2)
Lubina – Vračuňa	3:1	(2:1)
Lubina – Krajné	3:1	(2:1)
Vračuňa – Nová Lhota	7:1	(4:0)

Konečné poradie:

1. OŠK Lubina
2. TJ Krajné
3. ŠK Vračuňa
4. TJ Nová Lhota(ČR)

Najlepší strelec turnaja:

D. Sekerka (OŠK Lubina) – 3 góly.

Pavol Čamek, Ing. Slavomír Sarkócy, Ing. Martin Beňatinský

Foto neb. Jána Sadloňa

Zúčastnené mužstvá

Lubinské volejbalové leto

Autor článku a foto: Michal Valláš

V sobotu 20.7. 2019 sme odohrali 19.ročník Lubinského volejbalového leta, za účasti siedmich tímov. V horúcom letnom počasí sme ukončili volejbalový maratón o 22:00 hod. za umelého osvetlenia. Videli sme množstvo napínavých a vyrovnaných duelov, o čom svedčí aj množstvo remízových zápasov. Celkové poradie bolo takéto :

1. SOKOL TRENČÍN - Kallay
2. JASCERY – Nové Mesto nad Váhom - Simovec
3. PINO TEAM – Nové Mesto nad Váhom, Paprad' - Valláš
4. SHOK - Bánovce n.B. - Hruska
5. SAMCY - Morava - Kamba
6. MURO - Záhorie – Theisz
7. SHOU TIME - Lubina, Komárno, Hrušové, Štvrtok - Martinčíč

Týmto chceme zároveň poďakovať všetkým, ktorí sa podieľali na organizácii - rozhodcom, DJ-ovi, bufetárom, krmárom a v neposlednom rade aj Vám všetkým, ktorí ste sa turnaja zúčastnili. Veríme, že sa Vám páčilo, do sýtosti ste si zašportovali, zabavili sa a už teraz sa tešíme na jubilejný 20. ročník, ktorý sa bude konať 18.7.2020.

Účastníci turnaja

Pod'akovanie sponzorovi

Autor článku a foto: Ivona Martinková, predsedníčka miestneho spolku SČK Lubina-Miškech Dedinka

Miestny spolok Slovenského Červeného kríža Lubina – Miškech Dedinka, týmto vyjadruje pod'akovanie Spotrebnému družstvu COOP Jednota Trenčín v zastúpení pánom Milanom Srncom z Lubiny, ktoré už tradične podporuje činnosť nášho spolku zabezpečením sponzorských darov a občerstvenia na našich podujatiach. Vecné dary sme použili na občerstvenie na Výročnej členskej schôdzi našej organizácie, ďalej sme vďaka nim zabezpečili pohostenie pre bezpríspevkových darcov krvi na dobrovoľnom odbere, ktorý každoročne organizujeme v Lubine – Miškech Dedinke. Potravinové produkty ďalej darujeme i našim seniorom počas roka i našim jubilujúcim členom. MS SČK Lubina – Miškech Dedinka si váži ochoty a ústretovosti SD COOP Jednota Trenčín v zastúpení pánom Srncom. **ĎAKUJEME** a tešíme sa na ďalšiu spoluprácu.

Vitazné družstvo FC Stráni

Pod'akovanie

Autor článku: Miloš Chudík, riaditeľ MOS Miškech Dedinka.

Touto cestou by som rád pod'akoval členkám miestneho spolku Červeného kríža v Miškech Dedinke za pomoc pri upratovaní a umývaní okien na Kultúrnom dome v Miškech Dedinke, ktoré sa konalo dňa 15.7.2019.

Veľké ďakujem za zrealizovanie tejto akcie patrí Ivke Martinkovej, Monike Rubaninskej, Stanke Reptovej, Jarke Valenčíkovej, Aničke Potfajovej a Janke Uhrovej.

Miloš Chudík, riaditeľ MOS Miškech Dedinka.

Posádka mobilnej transfúznej jednotky a členky MS SČK Lubina-Miškech Dedinka

*Pozývame malé i veľké deti, ktoré majú chuť
tancovať a spievať do*

folklórneho krúžku

KAM? *Kultúrny dom G. Zocha Lubina*

KEDY? *každý utorok od 3.9.2019*

O KTOREJ? *15:30 hod- 16:30 hod*

*Prineste si prezúvky, pitie,
veci na prezlečenie, 1€ príspevok za dieťa
a za každý krúžok a samozrejme
dobrú náladu.*

Kontakt: Lucia Balajová 0904/234 781, balajovanm@gmail.com

Dobrovoľné príspevky a platby za Lubinčana

môžete poukázať priamo na účet IBAN: **SK06200000002951205051**, poštovou poukážkou alebo osobne do pokladne OcÚ v Lubine. **Za všetky príspevky úprimne ďakujeme!**

Zároveň prosíme všetkých prispievateľov, aby v prípade, ak zasielajú príspevok bankovým prevodom, nezabudli uviesť do predmetu správy meno a priezvisko. V opačnom prípade nie je možné identifikovať prispievateľa.

Blahoželanie

*Nech máš stále len úsmev na tvári,
nech každý Tvoj deň slnko prežiarí!
Prajeme veľa lásky, radosti,
stále pevné zdravie a čo najmenej starosti!*

*V mene kolektívu OcÚ a poslancov Obecného
zastupiteľstva Lubina, želáme poslankyni
Obecného zastupiteľstva
Bc. Lenke Vojtekovej
všetko najlepšie k jej životnému jubileu.*

Jubilanti jún, august 2019

Júl

Slávik Ján
Sláviková Ludmila
Rojková Anna
Rojkovič Ján
Petrovičová Ludmila
Sláviková Anna
Haliková Emília
Súpková Emília
Otiepka Martin
Podolanová Dagmar
Zábojníková Viera
Rojkovičová
Slavomíra
Vojteková Lenka

August

Janovicová Anna
Potfajová Anna
Dunajčík Milan
Tomašovicová Božena
Ostrovský Milan
Golány Branislav
Jarábková Anna
Baláž Štefan
Hornáčková Mária
Gulán Dušan
Bunčáková Iveta

Za Ankou Drgoncovou

Autor článku a foto: Oľga Hrabovská

**Môžeme smútiť, pretože odišla,
alebo sa pozerat' na všetko, čo po nej zostalo....**

Bola skromná, pracovitá a obetavá. Dožila sa pozhnaných 91 rokov v príkladnej starostlivosti svojich najbližších. Mala našu úctu a hlbokú vďačnosť za poznanie našich lubinských tradícií, zvykov, nezištnú pomoc a rady, keď sme písali históriu našej obce i cirkvi.

Ochotne -- spolu s p. Bakošovou, pomáhala pri zriaďovaní regionálnej expozície múzea a úspešnej výstavy 100 rokov lubinského kroja. Bola to neoceniteľná pomoc! Pomáhali nám zrealizovať a do podoby uviesť jeho históriu -- od najstaršieho, ktorý sa u nás nosil v 19 st., až po ten, hýriaci farbami, ktorý zdobí našich mladých folkloristov. Urobili kus náročnej práce na čas, trpezlivosť, zručnosť. Umenie, akým viazali ručníky, riasili rukávce a sukne, sa len ťažko dá popísať..

Vďaka obdivuhodnej pamäti a rozprávačskému majstrovstvu Anky Drgoncovej, dostali sa do našich almanachov a Informátora mnohé články o histórii, lubinskej svadbe, gajdošovi Uhelnom, o lubinských hanzirantoch, osudové príbehy, úsmevné historky, ale aj irečité, často zabudnuté lubinské jazykové výrazy a zvraty.

Za Ankou sme šli, keď bolo treba popisovať časti obce, chotára, načrieť do bežného života našich predkov, poznať niektoré príbuzenské vzťahy... Vždy mala na nás čas, nikdy sme nemali pocit, že prichádzame nevhod. Ba boli sme vítaní s jej typickou lubinskou pohostinnosťou. Na základe jej vedomostí, skúseností i spomienok, sme dotvorili obraz lubinských rodákov a zachovali ho pre našu mladú generáciu v múzeu i v knihách...

Kruh Tvojho života sa už uzavrel, Anka! Ale spomienky zostanú živé pri každom pohľade na vec, ktorá prešla Tvojimi rukami, či príbeh, ktorý si nám vyzprávala. Tak zbohom,

A. Drgoncová

Anka, sme Ťi za všetko nesmierne vďační. Budeš žiť v našich srdciach i v spomienkach.

Češ' Tvojej pamiatke.

SPOMÍNANIE

Čas plynie a nevráti, čo vzal, zostali len spomienky a v srdci žiaľ.

Dňa **1. 7.2019** sme si pripomenuli **5. výročie** úmrtia nášho brata, uja a švagra

Dušana Kopca.

S láskou spomínajú sestry Vlasta a Zdenka s rodinami a ostatná smútiaca rodina.

Odišli ste ticho, nie ste medzi nami, ale v našich srdciach žijete stále s nami.

Dňa **5.7.2019** sme si pripomenuli **10. výročie** úmrtia našej mamy, babičky

Anny Tučkovej

a dňa **17.8.2019** sme si pripomenuli **9. výročie** od smrti otca, deda **Pavla Tučku.**

S láskou a úctou spomínajú dcéry Jarmila a Oľga s rodinami.

Stíchlo srdce Tvojej šľachetnej bytosti, ktoré pre nás najdrahším pokladom bolo, nás si tu zanechal v zármutku, bolesti, len vďačná spomienka, otecko drahý, na Tvoju lásku ako drahokam zostala...

Dňa **31.7.2019** sme si pripomenuli **5. výročie** od úmrtia nášho drahého otca, starého otca, brata, švagra, svata a kamaráta **Milana Škulca.**

S láskou spomína syn Milan s rodinou.

Odišiel si navždy, túžil si žiť, ale osud to tak zariadil, že musel si nás tak nečakane a navždy opustiť.

Dňa **6.8.2019** sme si pripomenuli **24. výročie**, kedy nás opustil náš milovaný syn

Ľuborko Martinčíč

Kto ste ho poznali, venujte mu s nami tichú spomienku.

S láskou spomínajú rodičia, bratia Daniel a Roman a ostatná rodina.

Dňa **7.8.2019** uplynul rok, čo nás navždy opustila naša drahá

Anna Evinicová.

Je nám veľmi ľúto, že už nikdy nás neprivíta svojim tichým úsmevom.

S úctou a láskou spomína smútiaca rodina.

Hoci ste odišli, v našich srdciach stále ostávajú.

Dňa **7.8.2019** sme si pripomenuli **10. výročie** úmrtia otca **Jána Potfaja.**

Dňa **22.8.2019** sme si pripomenuli **20. výročie** úmrtia matky **Anny Potfajovej.**

S úctou a vďakou spomína syn Ján s rodinou.

POĎAKOVANIE

„Mamy nezomierajú, mamy len usínajú, aby sa každé ráno zobudili v spomienkach svojich detí“...

Ďakujeme všetkým príbuzným, priateľom, susedom a známym, ktorí sa dňa **10.8.2019**

prišli rozlúčiť s našou mamou a babičkou **Annou Drgoncovou,**

ktorá nás navždy opustila vo veku 91 rokov.

Dcéra Anka s rodinou.

PREDIŠLI NÁS DO VEČNOSTI

VLADISLAV KLIMO /69/ | VLADIMÍR ELIAŠ /69/

ANNA DRGONCOVÁ /91/ | ANNA KRÁSNA /43/

FOTOGALÉRIA ZO STRETNUTIA ČECHOV A SLOVÁKOV NA VEĽKEJ JAVORINE

Miestne osvetové stredisko Lubina - Miškech Dedinka
a

Deťská folklórna skupina Javorinka

Pozývajú do svojho folklórneho kolektívu nových
tanečníkov, spevákov, či hudobníkov.

Ak máš rád/a folklór a pačia sa Ti ľudové piesne, tance, zvyky,
a tradície.

PRÍĎ MEDZI NÁS

Do Osvetového domu Dr. Milana Hodžu v Miškech Dedinke
každý utorok od 10. septembra 2019
od 17.00-19.00 hod.

Kontakt: dfsjavorinka@gmail.com
Janka Žáková: 0908 868 382
Facebook: DFS Javorinka

LUBINČAN – noviny obce Lubina • ISSN 1338-7480 • IČO: 00311731 • Dvojmesačník •
Vydané: August 2019 • Vydáva: Obecný úrad v Lubine • 916 12 Lubina 56 • Z dodaných autorských podkladov zamestnancov OcÚ, inštitúcií obce a občanov zhotovil Ing. Martin Beňatinský • Vydavateľ nevyžiadané rukopisy nevracia.

• Tlač a grafická úprava: Tenderfood a.s. - divízia EASY-PRINT SK, Priemyselná 2, Nové Mesto nad Váhom
• Zodpovedný: Ing. Martin Beňatinský • Registrované MK SR pod č. EV 2846/08 • tel.: 032/7778 169
• noviny@obeclubina.sk • www.obeclubina.sk